

ಚಂದ್ರಮಾಮು

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

18 MAR. '62

Qhandamama, March '52

Photo by Pranlal K. Patel

ಅಲಂಕಾರ

22-2-52 ರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭ

ಸಿರಿವಂತರ ಅಟ್ಟಹಾಸ, ಬಡಜನರ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ-
ಇವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ, ಸಮಾನ ಹಕ್ಕನ್ನು ನೀಡುವುದು

ವಿನೋದಾ
ರವರ ಶಾಂತಿ

ಚಂದ್ರಕುಮಾರಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ಡಾ. ಸುಬ್ಬರಾವ್, ಹೇಮಲತಾ,
ಪೇಕೇಟಿ ಶಿವರಾಂ, ಆರಣಿ, ಮತ್ತು ರಾಮಚಂದ್ರಕಾಡ್ಯ.

ಬೆಂಗಳೂರು: ಗೀತಾ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ
ಮೈಸೂರು : ಅವೇರಾ
ಇತರ ಪ್ರಮುಖ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ

Y. F. C. RELEASE

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ವಿಷಯಗಳು	ಪುಟ	ವಿಷಯಗಳು	ಪುಟ
ಚಾಂದ್ರಮಾನ ಯುಗಾದಿ 9	ಪ್ರತಿಭಾವಂತ 33
ಪುಣ್ಯಯಾರದು 10	ಅತ್ತೆಯ ಉಸಾಯ 39
ಎರಡನೇ ಬೆಕ್ಕು 12	ಚರಜೀವಿ 42
ಕಠಿಣ ಪರೀಕ್ಷೆ 13	ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ವುಸ್ತುಕ 44
ಅಪೂರ್ವ ಸ್ತಂಭ 17	ನಗೆಹನಿ 49
ಬಾಲಕನ ಉಸಾಯ 25	ಇಂದ್ರಜಾಲ 50
ಸುಕುಮಾರಿ 29	ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ 54

ಇವಲ್ಲದೆ ಚುಟಕ, ಒಗಟು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೇಕ.

ಸ್ವದರ್ಶಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ

ದಿಷ್ಟಿಬ್ಯಾಟರುಗಳು

ಅಂಧ್ರಾ : ಗೋಕುಲಾ ಕೃಷ್ಣಾ
 ನೈಜಾಮ್ : ಪ್ರೀಮಿಯರ್
 ಸೀಡೆಡ್ : ಶಾಂತಿ
 ಮೈಸೂರು : ಜಯಂತ

ವಿಜಯನಾಡ.
ಸಿಕಿಂಧ್ರಾಬಾದ್.
ಗುಂಟಕಲ್.
ಬೆಂಗಳೂರು.

పర్ఫెక్టా

శరీరదల్లయ ఆసక్య
లభ్యతయన్న
తేగేదుకాకువదు.

పర్ఫెక్టా ఔరెండ్ లోని మత్తు
మోగిన తరువాతనే తేగేదు కాకి
పర్ఫెక్టాను తింటున్నప్పుడు అప
తన, అజీర్ణాన్ని సరిపెడినువ
వదు, తొందరకు మత్తు మోగిన
తేగేదున్న బెళిసువదు. ధామన్న
వదల్లయ లభ్యతయన్న మోగి
డిన పుష్కర మోదువదు.

అబలామృత

ప్రాయశ్చిత్త, యోగన,
సౌందర్యవన్న సుఖారిస్తున్న

అబలామృత, బలమైన మత్తు కంపున్న
విశ్వ తేగేదుగా బలమైన మత్తు కంపు
అలా తేగేదుగన్న, అక్షయమైన, గర్భాకరమైన
అపారమైన, కడయంపాద్యమైన బెన్న
సోమ, టోంకమోపు, కృమికంతు మత్తు అ
ల్లమో, ధారాళమైన ముఖ్యమైన ఇంత
ముఖ్యమైనవగలది ప్రాయశ్చిత్త దోషాన్ని
చన్న తాళుమోదున్న అల్లది కర్మయన్న

సౌందర్యవన్న, తేగే
లాడిన అలలదర్శ మో
దుకరన్న మోదువుదు
పర్ఫె అబలామృతమే
ఈ అలా దోషగన్న
సరి వదిసువుదు.

పర్ఫె ఎండ్ కంపనీ
బొంబయి. ౨౭.

డోంగరే బాలామృత

ఇదు సోరగి కడ్డియంతాద బిక్కు
మక్కుళిగే అరేగ్యవన్న పుష్టి
యన్న బలవన్న కేడుత్తది.
ఇదర సేవనయింద మక్కుళ
కల్లుగలు కష్టవిల్లది తేగే
బిళలు సహాయమగుత్తది.

చందమామ

నా ప్రిఫర్డ్ చందా

రూ. ౪ - ౦ - ౦

ఎరడు వర్ష చందా

రూ. ౮ - ౦ - ౦

CHANDAMAMA OFFICE

2 & 3 Arcot Road,

Kodambakkam :: Madras-24

ಚಂದಮಾಮದ ಹಿತ್ತೈಷಿಗಳು ದಯವಿಟ್ಟು
ಚಂದಮಾಮದ ಹೊಸ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಿ.

2 & 3, ಆರ್ಕಾಟ್ ರೋಡು, ಕೋಡಂಬಾಕಮ್
ಮದರಾಸು - 24.

★

ಪೋಸ್ಟಲ್ ಬಾಕ್, ನಂಬರನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು
ಸೂಚಿಸಬಾರದಾಗಿ ಕೋರಿಕೆ.

★

ಮಲಯಾಳ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ
ಚಂದಮಾಮ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ಬರುವುದು.

ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ

ಎಕ್ಸಿಲೆಂಟ್
ಬಿಸ್ಕಿಟ್ಟು
ಗ್ಲೂಕೋಸು ಮತ್ತು ಹಾಲು ಯುಕ್ತ
ಮೋದಿ ಬಿಸ್ಕಿಟ್ ಕಂಪೆನಿ : ಮೋದಿನಗರ್. ಯು. ಪಿ.

ನಿಮ್ಮ ಚರ್ಮವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ,
ನಯವಾಗಿ, ಮತ್ತು ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ
ನಿಮ್ಮ “ರವಿ ಗ್ಲಿಸ್ಟರಿನ್” ಸೋಪಿನ
ಮೇಲೆ ಭರವಸೆ ಇಡಿರಿ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೂದಲು ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ
“ಬ್ರಹ್ಮೋಲ” ಕೂದಲು ತೈಲವನ್ನು
ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ. ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ
ಮೆದುಳನ್ನು ತಂಪಾಗಿ ಇಡುವುದು.

ವ್ಯಾಪಾರ ವಿವರಗಳಿಗೆ:

ದಿ ನ್ಯೂ ಸ್ಟಾರ್ ಅಂಡ್ ಕಂಪೆನಿ,
10, ವೈದ್ಯನಾಥ ಮುದಲಿ ಬೀದಿ, ಕಂಡಿಯಾರ್ ಪೇಟೆ, ಮದ್ರಾಸು-21

ಮಕ್ಕಳೆಂದರೆ ತಾಯಂದರಿಗೆ ಸಿಹಿ!
ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟುಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಿಹಿ!
ಸಿಹಿಯುಳ್ಳ ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟುಗಳು

ಯವರದೇ

M.A.P. INDUSTRIES
TONDARPET, MADRAS.21

ಮುಖಚಿತ್ರ

ಕೌರವರಿಗೂ ಪಾಂಡವರಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುವುದೆಂಬ ವಾರ್ತೆ ಬಲ ರಾಮನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವ ಪಕ್ಷ ವನ್ನೂ ಸೇರಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟನು. ಅನೇಕ ನದಿ, ಪುಣ್ಯತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ನೈಮಿಶ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು, ಯಾಗಾದಿ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದ ಮುನಿಗಳು ಆಕಸ್ಮಿಕ ವಾಗಿ ಬಂದ ಬಲರಾಮನನ್ನು ಕಂಡರು. ಅತಿ ಸಂತೋಷ ಭರಿತರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಬಂದು ಆತನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದರು. ಆದರೆ ರೋಮಹರ್ಷಣನೆಂಬ ಋಷಿ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಆಸನ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದಿರಲು ಬಲರಾಮನಿಗೆ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. “ಇವನ ಆಹಂಕಾರವೆಷ್ಟು? ಗರ್ವವುಳ್ಳ ಈ ಕಪಟ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ಸರಿ” ಎಂದು ದರ್ಭೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಸಂಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮಹರ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ವ್ಯಾಕುಲಿತರಾಗಿ “ಓ ಮಹಾನುಭಾವಾ, ಇದೇನಿದು? ಲೋಕಪಾವನನಾದ ನೀನೇ ಇಂತಹ ಅಧರ್ಮ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲಾ? ಬ್ರಹ್ಮಾಸನದಲ್ಲಿದ್ದ ಋಷಿಯನ್ನು ಕೊಂದುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಬ್ರಹ್ಮ ಹತ್ಯಾದೋಷ ನಿನಗೆ ಅಂಟಿತು....” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಉಚಿತಾನುಚಿತಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಆಗ ಬಲರಾಮನು ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನರಿತು “ಮಹರ್ಷಿಗಳೇ! ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ವಿಧಿಸಿರಿ. ದುಡುಕಿನ ಫಲ ಅನುಭವಿ ಸಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವೆನು” ಎನ್ನಲು, ಮುನಿಗಳು “ಓ ಮಹಾತ್ಮ, ನೀನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಾದಿ ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾದಂತೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇಲ್ಲಲನ ಮಗನಾದ ಪಲ್ವಲನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಪರ್ದಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಯಾಗಾದಿ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆತನನ್ನು ಮೊದಲು ಸಂಹರಿಸಿ ನಂತರ ಯಾತ್ರೆ ಮುಂದುವರಿಸು” ಎಂದು ಸಲಹೆಯಿತ್ತರು.

ಅದೇರೀತಿ ಒಂದು ದಿನ ಪರ್ದಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಬಲರಾಮನು ಕೊಂದು ಮುನಿಗಳ ಪೀಡೆ ಪರಿಹರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮುಂದುವರಿಸಿದನು.

ಚಂದಮಾಮು

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯು ಮೂಗುವತ್ತಿಕೆ

ಸಂಪುಟ ೮ : ಸಂಚಿಕೆ ೩

ಮಾರ್ಚಿ ೧೯೫೨

ಚಾಂದ್ರಮಾನ ಯುಗಾದಿ

ನವ ಯುಗಾದಿಯು ನಲಿದು ಬರುತ್ತಿದೆ
ಚೆಲುವ ಚೈತ್ರದ ಜತೆಯೊಳು
ಮೆರೆದು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹಳೆಯ ಸೊಲಸನು
ದಹಿಸಿ ಕಾನುನ ಚತೆಯೊಳು.

ಖಗಗಳಿಂವಲಿ ಹಾಡುತ್ತಿರುವುವು
ನೀಲ ಗಗನವ ಮೊಳಗುತ್ತ
ಬಿಸಿಲ ತಾಪವ ತೋರಿ ಬರುತ್ತಿಹ
ರವಿಯು ಬುವಿಯನು ಬೆಳಗುತ್ತ.

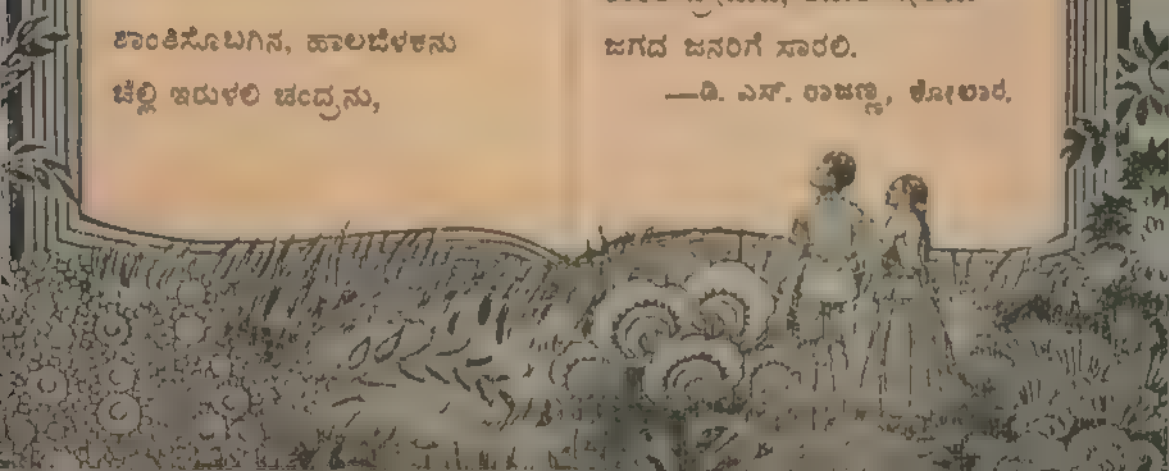
ಶಾಂತಿಸೊಬಗಿನ, ಹಾಲಬೆಳಕನು
ಚೆಲ್ಲಿ ಇರುಳಲಿ ಚಂದ್ರನು,

ಬಾನಬನದಲಿ ಬಿನದಿ ಬರುತ್ತಿಹ
ತಾರೆ ವೃಂದದ ಇಂದ್ರನು.

ಕ್ಷಾಂತು, ಧಾಂತು, ದುಃಖ ಬಡತನ
ದಿಂದ ಸೊರಗಿಹ ತಿರೆಯೊಳು,
ಸಮರ ಕವಳಿಯು ಕ್ರೂರವಾತೆಯು
ಕೇಳಿ ಬೆದರಿಹ ಧರೆಯೊಳು.

ಹೊಸತು ವರುಷದಿ ಹರುಷ ಗೆಲುವನು
ಚಂದಮಾಮನು ಕೋರಲಿ
ಶಾಂತಿ ಪ್ರೇಮದ, ಅಮರ ಸ್ಥಿತಿಯ
ಜಗದ ಜನರಿಗೆ ಸಾರಲಿ.

—ಡಿ. ಎಸ್. ರಾಜಣ್ಣ, ಕೋಲಾರ.

ಪುಣ್ಯ ಯಾರದು?

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ರಾಜನೊಬ್ಬ
ಕೀರ್ತಿಗಾಗಿ ಅಸೆಪಟ್ಟು
ಭವ್ಯಗುಡಿಯ ಕಟ್ಟಿಸಲ್ವೆ
ಮನವಮಾಡಿದ,

ಜನಕೆ — ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದ.

ಧನಕೆ ಜನಕೆ ಕಮ್ಮಿಯೇನು
ರಾಜಕೋಶ ತುಂಬಿರಲ್ವೆ
ಅಂಕೆ ಶಂಕೆ ಪಡವೆ ನಿಜದಿ
ಗುಡಿಯಕಟ್ಟಿದ,

ಒಳಗೆ — ದೇವನಿರಿಸಿದ.

ಅತ್ಯಪೂರ್ವ ಕುಶಲಕಾರ್ಯ
ಎತ್ತಿನಂತ ಭವ್ಯ ಶಿಖರ
ಸುತ್ತುಗೋಡೆ ಎಲ್ಲಮೆಚ್ಚಿ
ಜನವು ಪೊಗಳಿತು,

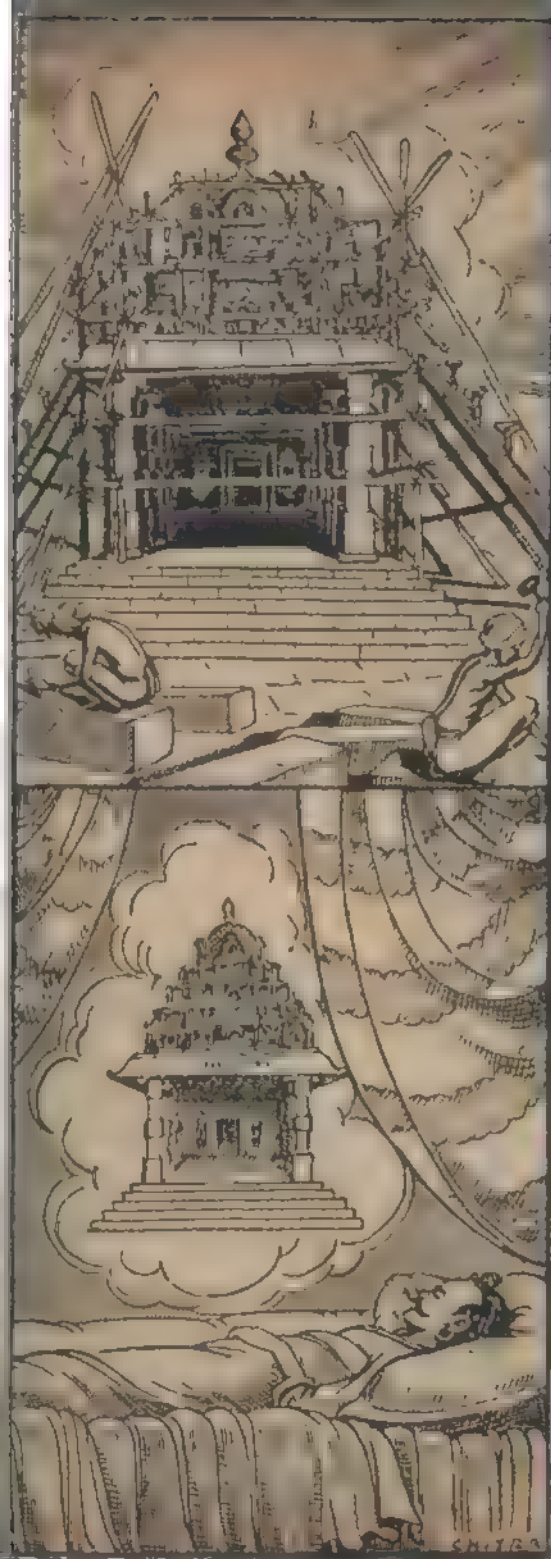
ಎಲ್ಲೂ — ಹರ್ಷ ಮೂಡಿತು.

ಅರಸನಾಗ ತನ್ನವೆಸರ
ಬಿರುದುಸಹಿತ ಗುಡಿಯದ್ವಾರ
ದಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಕೀರ್ತಿ
ಪಸರಲೆಣಿಸಿದ,

ಮುದದಿ — ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಿದ.

ಉತ್ಸವಾದಿ ಸಂಬರದಿ
ದಣೆದು ರಾಜ ನಿಜ್ಜಿಗೈಯೆ
ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಮು
ವಳಿದು ಹೋಯಿತು,

ವನಿತೆ — ನಾನುಕಂಡಿತು.

‘ಕಮಲಪ್ರಿಯ’ ಮದರಾಸು.
(ತೆಲುಗಿನಾಥರ)

ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ರಾಜನೆದ್ದು
ಭಟರ ಕಳುಹಿ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ
ಹುಡುಕಿ ಅಂತಹ ಹೆಸರಿನವನ
ತನ್ನಿರೆಂದನು,
ಅಕೆ—ನಾನು ನುಡಿದನು.

ಕೆಲವೆ ದಿನದಿ ಹಲವು ಜಾಗ
ಅಲೆದು ಒರ್ವ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದ
ಮುಡುಕಿಯನ್ನು ಭಟರುಹಿಡಿದು
ತೋರೆ ಬಂದರು,
ರಾಜ—ಸಮುಖ ನಿಂದರು,

“ ದೇವ ಗುಡಿಯ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ವೆ
ನೀನು ಗೃಹ ಕಾರ್ಯವೇನು?
ಏಕೆ ನಿನ್ನ ನಾನು
ಕಾಣಬಂದಿತು?”

ಎಂದು—ರಾಜ ಕೇಳನು.
ಮುಗ್ಧವೃದ್ಧ ನಡುಗಿನಂತು
“ ಎನ್ನೊಡೆಯಾ, ನಾನರಿಯೆ,
ಗುಡಿಯಕಲ್ಲು ಹೊರುವವನುಗೆ
ಮೇವು ಹಾಕಿದೆ,
ನೀರು—ಕೊಟ್ಟೆ” ನೆಂದಳು.

“ ಜನದ ಹಣವ ವ್ಯಯಿಸಿ ನಾನು
ಕೀರ್ತಿಬಯಸಿ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾದೆ
ಆಕೆಯದೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥಸೇವೆ”
ಎಂದರಸ ನುಡಿದನು.

ಅಕೆ ಏಕೆ ಕೇಳಿದನು.

‘ಎರಡನೇ ಬೆಕ್ಕು’

ತಗವೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ತೋಟ, ಜೇಟಿ ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರಿದ್ದರು. ತೋಟನು ಹಿರಿಯನು. ಬುದ್ಧಿ ನಂತ. ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಸ್ಥ, ನಿಪುಣ. ಅವನ ಕಳ್ಳತನ ಯಾರಿಗೂ ಸುತ್ತಿಯೇ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜೇಟಿ ಬಿಕ್ಕನ ಅನುಬವವಿಲ್ಲದವ. ಆಗತಾನೆ ತೋಟನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಬಂಕಾನಾಗುವ ಚಾಕುಕೃತಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ತೋಟ ಜೇಟಿನೊಡನೆ ಹೀಗಂದ “ತೋಟ ಮಗ. ಇನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀನು ಸತಂತ್ರ ನಾಗಿ ಎನ್ನ ನಡೆದರೆ, ನಾನು ನಡೆದಂತೆಯೇ ನಡೆದಬೇಕು. ತಿಳಿಯತೀ? ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬಿಕ್ಕಿಬೀಳುವೆ” ಎಂದ. ಜೇಟಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸಾಕುಕಾರ ಮಂಚೇಗೌಡನ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕಲು ಹೊರಟರು. ಕಾಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಲಗಿದ್ದರು. ತೋಟ ಕನ್ನ ಹಾಕಿದ ಇಬ್ಬರೂ ವಾರಧಾನದಿಂದ ಬಳಸುಗಿದ್ದರು. ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸದೆ ರವನೆಯನ್ನು ಹೋಗಿ ಹಗ್ಗ. ಇವನೇಗಲ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಚೋ ಕಂಡು ಹಿಡಿದರು. ಇಲ್ಲಿನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆನ್ನುವ ಸ್ವಲ್ಪ ರಲ್ಲಿ ತೋಟನ ಕಾಲು ಅಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಗೆ ಬರಗೊಳ್ಳ ನುರವನುಕೆಗೆ ತಾಗಿ ಧಡೀರನೆ ಉರುಳಿತು. ಮೊಡಕ ಬಿಡುವಾಯಿತು. ಇವನ್ನು ಕೇಳಿ ನುಲಗಿದ ಮಂಚೇಗೌಡನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದಲೇ “ಯಾರದು?” ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಕೂಡಲೇ ತೋಟ ಬಿಕ್ಕಿನಂತೆ “ಮಾಂವ್. ಮಗ್ಗಾಂವ್” ಎಂದ. “ಸರಿ, ಹಾಳು ಬಿಕ್ಕಿರಬೇಕು” ಎಂದು ಗೌಡ ಕಂಬಳಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ನಿಜ್ಜೆಹೋದ.

ತೋಟ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲಾ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿದ. ಜೇಟಿನೂ ಸಹಾ ಯಾಕೆ ಬಂದ. ಈಗಲಿ ಜೇಟಿನ ಕಾಲು ಅದೇ ಮುಳ್ಳೆಯನ್ನು ಎಡವಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ರಬ್ಬ ನಾಯಿತು. ಗೌಡನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. “ಯಾರದು” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದ ಗೌಡ ಏಳುತ್ತಾ, ಜೇಟಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ “ಎರಡನೇ ಬೆಕ್ಕು” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ.

ಸರಿ ಇನ್ನೇನು? ಗೌಡ ಗಲಾಟೆ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಆ ‘ಬೆಕ್ಕು’ಗಳೆಬ್ಬ ರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಪೊಲೀಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಕಠಿಣ ಪರೀಕ್ಷೆ

ಬಿಂಬಾಸೋಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಫಣಿಜಾರ ಮೇಲೆ ನನ್ನು ಉಗ್ರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನು ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ತನ್ನಿಷ್ಟವಾದ ರಾಜ ಬಂದ ತನ್ನ ಪದವಿ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿರುವ ರಾಜ ಗಳ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಿಡಬೇಡಿ, ಅವರ ಗೌರವವನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಆತನ ಅಧೀನವೆಂದು ಎತ್ತರವೆಂದೂ ಕರೆಸುವ ಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಬಂದ ರಾಜರನ್ನು, ನೃಪತಿಗಳನ್ನು ಅನ್ಯೇಕರಿಸುವಾಗ ಬಿಂಬಾಸೋಮರು ನೋಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಾಗದೆ, ಪತ್ನಿ ಪುತ್ರಾದಿ ಮುಖ್ಯ ಬೀದಿಯಲ್ಲೂ ಬಂದು ಸ್ತಂಭವನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಆ ಸ್ತಂಭದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಕೆತ್ತಿದ ಕಿರೀಟವನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಅತ್ತಕಡೆ ಬಂದು ಹೋಗುವವರೆಲ್ಲಾ ಆ ಕಿರೀಟಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದುವರೆಗೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಇದು ತುಂಬಾ ಅವಮಾನಕರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆದರೆ ನಿಘಟುರವೆ ಆ ಕಡೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಬಿಂಬಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಆ ಕಿರೀಟಕ್ಕೆ

ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಾಸೋಮನಿಗೆ ಗಂಡಾಂಟು ಒಬ್ಬ ಭಲ್ಲಸಿದ್ಧನು. ಆತನು ಏಕಲವ್ಯ ಸನ್ನಿಹಿತನಾದವನಾಗಿದ್ದ. ಆತ ಬಾಳುವ ಸಂದರ್ಭ ಗುರುತಿಸುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲ. ಆತನು ಬಿಂಬಾಸೋಮನನ್ನು ನೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದ ಬಿಂಬಾಸೋಮನಿಗೆ ಹೋದನು.

ಆ ಊರಿನ ಅಂಗಡಿ ಬೀದಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಿಂಬಾಸೋಮನು ಆ ಕಿರೀಟವನ್ನು ಕಂಡು. ಅತ್ತ ಕಡೆ ಸುಳಿವಾಡುವವರೆಲ್ಲಾ ಮೃದಗಿಸಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು. ಆ ಬಿಲ್ಲುಗಾರ ಕಂಡು, ವಿಷಯವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ. ಎಲ್ಲರಂತೆ ತಾಮಸಾತ್ರ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ವಿಷಯವೆಂದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟ.

ಆದರೆ ಕುತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಮುಂದಿಟ್ಟ ಸೋ ಇಲ್ಲವೋ ಸ್ತಂಭದ ಹತ್ತಿರ ಕಾಣಲು ಇದ್ದ ಜವಾನರು ಬಿಂಬಾಸೋಮನನ್ನು ನೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಗಂಡಾಂಟು ಭಲ್ಲಸಿದ್ಧನನ್ನು, ಅವನ

ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, 'ನೋಡಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

"ಯಾರೋ, ನೀನು? ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೂ ನನ್ನ ಅತಿ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುವೆವೋ, ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆಯಂತೆ, ಹಾಂ" ಎಂದು ದರ್ಪದಿಂದ ನುಡಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ. ಅದವು ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುವಂತೆ ಸ್ಥಳೀಯಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿರುವುದು. ಯಾರೋ, ಎಷ್ಟು ರಾಜನ ತಲೆಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬಾಗಿರುವೆವೋ ಅದೇ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಮಾರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ ಆ ಭಿಲ್ಲ.

"ಓಹೋ, ನೀನೇಯೋ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಗುರಿ ಎಂದೂ ತಪ್ಪವುಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿ

ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನನಗೊಂದುಸಾರಿ ತೋರಿಸು." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದು, ತನ್ನ ತಲೆಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು, 'ನೋಡಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೂ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುವೆವೋ, ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆಯಂತೆ, ಹಾಂ" ಎಂದು ದರ್ಪದಿಂದ ನುಡಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ ತರುವಾಯ ಉಗ್ರ ಸ್ವರವು ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನೊಂದಿಗೆ, 'ನಿನ್ನ ಮಗನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ನಿನ್ನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುವೆವೋ, ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆಯಂತೆ, ಹಾಂ" ಎಂದು ದರ್ಪದಿಂದ ನುಡಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ಆ ಮಾರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನ ಮಹತ್ವವು ಮುಳುಗಿತು. ಮುಳುಗುತ್ತಾ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯಿಂದ ಹಬ್ಬಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, 'ನೋಡಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೂ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುವೆವೋ, ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಮಹತ್ವವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆಯಂತೆ, ಹಾಂ" ಎಂದು ದರ್ಪದಿಂದ ನುಡಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ಚಂದಮಾಮು

ರಾಜನು ಪಕಪಕನೆ ನಗುತ್ತಾ 'ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆ ನೆರವೇರಿಸದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಮರಣಕ್ಕಿತ್ತು ತಪ್ಪು'ವೆಂತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೊಂದ ನಂತರವೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಳಿದುತ್ರೆ? ಎಂದ.

ನಿಶ್ಚಿತ್ತನಾದ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಗನು "ಅಪ್ಪಾ, ಭಯವೇಕೆ? ನಿನ್ನ ಗುರಿ ಎಂದೂ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಣಬಿಡು" ಎಂದು ಧೈರ್ಯಕೊಟ್ಟ.

ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ. ತನ್ನ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಿಂದ ಹರಿತವಾದ ಬಾಣ ವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದ. ಅದರ ಮೊನೆಯಾದ ಅಲಗು ಬೆಳ್ಳಿಯ ರೇಷಿವಂತಿ ಹಳದಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹರಿದಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ. ಬತ್ತಳಿಕೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅಂಜನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೆದಗೇರಿಸಿ ಮಗನ ತಲೆಯಮೇಲಿದ್ದ ಹಲ್ಲೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟ. ಆ ಬಾಣ ರೋಷ್ಯವೆ ಹೋಗಿ ಆ ಹಲ್ಲನ್ನು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಮರಕ್ಕೆ ತಗಲಿಕೊಂಡಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಉಗ್ರಸ್ವನ "ರಹದಾಸ" ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಕೆಯಿಂದ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿದ. ತನ್ನ ಆಸಾನ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರಕಡೆ ತಿರುಗಿ "ನಿನ್ನೂ ಇಬ್ಬರೇ, ಏಕೆ?" ಎಂಬಂತೆ ಹಿಂದುರಿತಿ ಕೇಳುವವಾಗಿ ನೋಡಿದ.

ಈ ರೀತಿ ರಾಜನು ತಮ್ಮನ್ನು ಅವಶೇಷ

ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರೇಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಅವಮಾನವಾಗುತ್ತು. 'ದೇವಾಭಿಮಾನ ಬಿಟ್ಟು, ಹೊಳೆಯಕಾಲಿಗಾಗಿ ಇವನ ಅಸಾನ ದಲ್ಲಿ ಸೂರಿದುದಕ್ಕೆ ಅವನು ಕಾಣಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಅವಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನಲ್ಲಾ' ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ.

ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ತನ್ನ ಮತಿಸದಂತೆ ಗಂಡಾ ಭಿಲ್ಲನ ಮಗನ ಬಂದನ ಬಿಟ್ಟು, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಇನ್ನು ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆಯಾಗಿ ಮೋಗಬಹುದೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟನು.

ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ ಹೋಗುವಾಗಲಾವರೂ ಚಕ್ರ ವರ್ತಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. 'ಎಷ್ಟು ಸೊಕ್ಕು ಇನನಿಗೆ' ಎಂದೆನ್ನಿಸಿತು ಚಕ್ರ ವರ್ತಿಗೆ. ಆದರೇನು? ಏನೂ ಮಾತನಾಡು ವಂತಿಲ್ಲ.

ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಆತನ ಸೊಂಕಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ ಬಾಗದ ಅಂಗು ಧೂಳಿನ ಹೊಸದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

‘ಅಯ್ಯೋ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ಆಗಲೇ ಕೇಳೋಣನೆಂದಿದ್ದೆ ನೀವರು ತೆಗೆದ ಆ ಬಾಗದ ಅಂಗನ್ನು ಕಣ್ಣಿಕ್ಕಿಸಿ. ಉಸಯೋಗಿ ಸವಿ ಸೊಂಕಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೆ!’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲರು “ವಿಕೇಗಾಕ್ಷೇ!” ಎಂದು ಪೇಳಿ ನನ್ನ ಬಾಗಿ ಗುರಿತ್ವ ನನ್ನ ಮಗನ ಪ್ರಾಣ ಹಾರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರ, ಈ ಬಾಗಿ ನಿನ್ನ ಎದುರುನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾ! ಎಂದು ಅಂಜಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿದ.

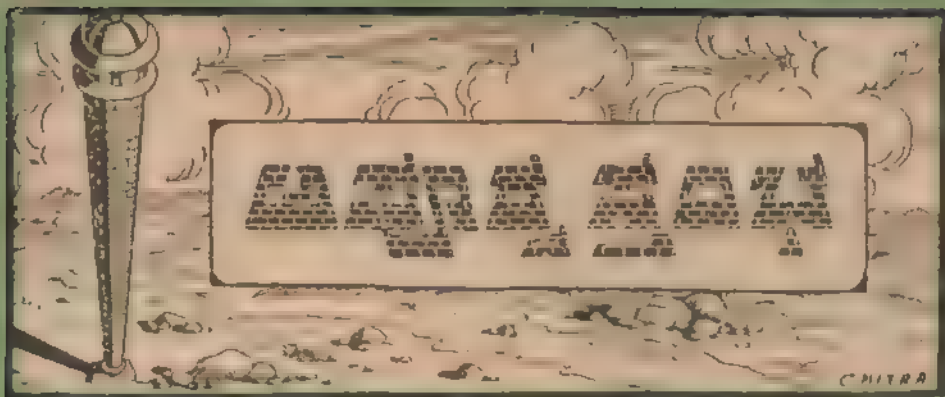
ಉಗ್ರಸೇನ ಉಗ್ರವಾಗಿ “ಎನೆಂದೆ? ನನ್ನ ಪಾಣಿ ತೆಗಯನೆಯಾ? ಎಂದು ತನ್ನ ನೌಕರರಕವೆ ತಿರುಗಿ “ಎನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಓಡಿಯಿರಿ ಈ ರಾಜಮೋಟು....” ಎಂದು ಮಾತನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಹೇಳುವ ಮೊದಲೇ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಸೊಂಕದ್ದರಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ

ದಿದ್ದ ಬಾಗಿ ಕೆಗೆದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಎದೆಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆದ. ‘ಅಯ್ಯೋ’ ಎಂದು ಕುಸಿದುಬಿದ್ದ ರಾಜ.

ಆಗ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಅನುಚರರು ‘ಓಡಿ ಯಿರಿ, ಓಡಿಯಿರಿ’ ಎಂದು ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲರಕವೆ ಓಡಿದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲವ ವೈರಭಕ್ತ ವೈರರೂ ಜನರೂ ಆ ಸರದೇಶದ ಭಯರನ್ನು ತಡೆದು ‘ಎಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ಕೆ ಸಮಾಗತಿ ನೆಟ್ಟ ಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಹುಷಾರ್’ ಎಂದರು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ರಾಜಭಯರು ಸಲಾಯನ ಮಾಡಿದರು.

“ಮಹಾನುಭಾವ, ! ಈ ಲೋಕಕಂಠಿಕ ನನ್ನು ಕೊಂದು ನಮಗೆ ಅನನ ಉಸದ್ರವ ವಿಂದ ಉಳಿಸಿವೆ.” ಎಂದು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನನ್ನು ಪರಿಪರಿವಧದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸಿದರು. ಅಂಜಿನವರೆವಿಗೂ ಉಗ್ರಸೇನನ ಕಿರೀಟಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಗಂಡಾಭಿಲ್ಲನಿಗೆ ಹೃದಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಗೌರವದಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು.

2

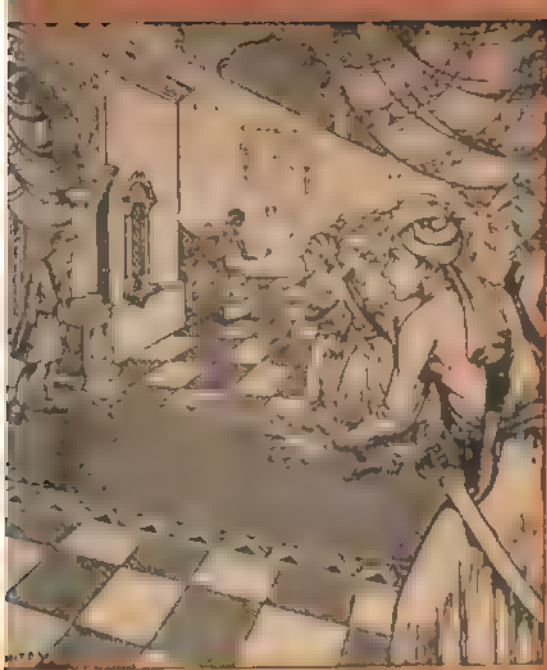
ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಗಂಟೆ ಸ್ತಂಭವ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದು ಗಂಟೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವರು. ಹೇಳಿದನಷ್ಟೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿ. ಮರಣದ ವಾರ್ತೆ ಗಂಟೆಸ್ತಂಭವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಸತ್ಯ ಸುಡಿಯ ಬೇಕೆಂದರೆ ರಾಣಿ ತೀರಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಒಬ್ಬ ಮೃತಳಿ ಗಲ್ಲವೆ ಬೇರೊಂದು ಹೂಡ್ಡು ಸಹ ತಿಳಿಯದು. ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಗಂಟೆಸ್ತಂಭವ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಕಾವಲುಗಾರನೂ ಸಹ ಅಂದು ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ.

ಗಂಟೆ ತಬ್ಬ ಕೇಳಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಗಂಟೆ ಸ್ತಂಭವನ್ನು ಕಾಯುವ ಮಹಸೂಸನೂ ಸಹ ಶಲ್ಲಣಿಸಿದ. ಯಾರೋ ಹುಡುಗಾಡಿಕೆಗೆ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು; ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಲಂಬ ಮಾಡಿದರೂ ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವುಂಟಾಗಬಹುದು - ಎಂದುಕೊಂಡು

ಸರಸೆ ಓಡಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಗಂಟೆ ಸ್ತಂಭವನ್ನು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದರೆ ಒಬ್ಬ ಮೃತಳು ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆ. ಅದರ ಅಗಾಧ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಾರಿ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುವುದೂ, ಮೃತ ಸಮುದಾಯವೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತದ್ದು ನಡೆದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ವಿಚಾರ ತನ್ನಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಆ ಮೃತಳು ಓಡಿಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಕೆಂದು ಮೃತಳು ತು ಆ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ. ಅಕೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಹೊದ. ಆದಕಾವೃದ್ಧಳು ಅದ್ವೈತರೂಪವಾಗಿ ಹಾರಿ ಹೋದಳು.

ಕಾವಲುಗಾರ ಗಡಗಡ ನಡುಗಿದ. ರಾಣಿ ಮರಣವಾದಳೇ? ಇದನ್ನು ನಂಬುವುದಾದರೂ ಬೇಕೆ? ಈ ಸುದ್ದಿ ಜನಗಳೆಲ್ಲ ಹುಡುಗ ವನೊದಲೇ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗಲೂ ರಾಣಿ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು! ಈ ರೀತಿಸಂಭವಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆ

‘ಚಂದಮಾನು’

ದಿದ ಗುಂಪನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ. ರಾಣಿ ಚರ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದವಳನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ತಬ್ಧನಾದ. ಕಣ್ಣೀರು ಜೋಳ ಜೋಳನೆ ಸುರಿಯಿತು. ಭಾರ ನಾದ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತಾ ಆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ.

ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಗಂಟೆ ಸ್ತಂಭದ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಅಂತಃಪುರದ ಹತ್ತಿರಬಂದು ನೆರೆದರು. ರಾಣಿಯ ಶಯ್ಯಾ ಗಾರದಿಂದ ದುಃಖ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ನಿಭಾಸವಾಗಿ ಬರು ತ್ತಿದ್ದ ಕಾವಲುಗಾರನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವಿಷಯ ವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಅಂತಃಪುರವೆಲ್ಲಾ 'ರಾಣಿ' 'ರಾಣಿ' ಎಂಬ ಪ್ರಲಾಪದಿಂದ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತು.

ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹೇಗಿತ್ತು

ಅಂದರೆ ಮರಣಗಂಟಿಗಳು ಬಾರಿಸುತ್ತಿರು ವಾಗಲೇ ಆತನ ಎದೆ ಡಸಡಸನೆದು ಬಡಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೊಂದು ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿ ದಾಗ ತನ್ನ ಎದೆಯಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಸುತ್ತಿಗೆ ಯಿಂದ ಏಟುಹೊಡೆದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂವತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಕಾಳತಿದವನು ಕುಳಿತಂ ತೆಯೇ ಮೂರ್ಛಿತೋದಿಸು. ಸಾಮಕರಣ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಬಂದ ಇತರ ರಾಜರ ಹೊರತು, ವಿಕ್ರಮಲೇಖಾ ವಿಷಯವರಿಯುವ ಕುಕ್ಕಾಹಲದಿಂದ ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲೆಯಾಗಿ ತೋರಿ ದೆಡೆಗೆ ಓಡಿದರು. ಮಂತ್ರಿ ಇತರರು 'ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಏನೋ ತಪ್ಪು ಅಥವಾ ಕೃತ್ರಿಮ ನಡೆವಿರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ಗಂಟೆಸ್ತಂಭದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಗಂಟಿಗಳ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಅವ ರಿಗೆ ರಾಜನ ಸಂಗತಿ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. 'ಅಯ್ಯೋ, ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೆವಲ್ಲಾ. ವಹಾರಾಜ ಏನಾದರೋ, ಏನೋ' ಎಂದು ನುಡಿದ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹ ದುಃಖದಿಂದ.

'ಹೌದು ಇದು ತಂಜಾವು ಶೋಚನೀಯ ವಾದ ಸಮಯ. ಭಾವಂದಿರು ದರ್ವಾರಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ನೀವು ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಿ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ದಲ್ಲಿ ಸಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ' ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ.

ಶಕ್ತಿಸಿಂಹ ಹೊರಟ. ಆತನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಿಕ್ಕಪರಿವಾರವೂ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆಸ್ಥಾನ

ವೈದ್ಯನೂ, ದಾದಿಯೂ, ಸಹ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಮಂತ್ರಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು 'ನೆಲ್ಲ, ನೆಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ ನುಡಿದ.

ಅಸಾಧನ ವೈದ್ಯ ಮತ್ತು ವಾದಿ ದಂಗಳಾದರು. ಮಂತ್ರಿ ಭಟರನ್ನು ಕರೆತು "ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿದೆ" ಎಂದು ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದ. ಭಟರು ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ತಕ್ಷಣವೇ ರಾಣಿಯ ಶಯ್ಯಾಗಾರಕ್ಕೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಸಿ, ದುರ್ಬಾರನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ ಮಂತ್ರಿ, ವಸಾಹರಾಜನನ್ನು ವರಿಸಿ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಎಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೂ ರಾಜನ ದುಃಖ ಶಮನವಾಗಲಿಲ್ಲ. "ಮಂತ್ರಿ, ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೇ ತೀರಿತು ನನ್ನ ಬದುಕು. ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಜನಿಸಿದ ಮಗುವನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ, ಸಾಲಿಸಲಾರದೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಳು ರಾಣಿ. ದರಿದ್ರ ದೇಶಾಚಾರ! ತಲೆಗೊಂದು ಹೆಸರು ಬರೆದುಕೊಂಡು ಬರವುದಂತೆ! ಯಾರು ಬರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಪತ್ತಿಯಿತ್ತೋ ಎನ್ನೋ ಹಾಳು; ಮಗುವಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಗಂಡಾಂತರ ಒದಗಿತು. ನನ್ನ ರಾಣಿ ಸತ್ತು ಹೋದಳು! ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಯಾರೂ ಹೆಸರಿಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೇಶಾಚಾರವೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ದೇವನ ಆಜ್ಞೆಯಾದರೂ ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವೆನು. ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ರಾಣಿಯ ಹೆಸರೇ ಇದೆ. ನನ್ನ

ರಾಣಿ ದೇವ ಪ್ರಿಯೆ. ನನ್ನ ಮಗನ ಹೆಸರು ದೇವಸಿಂಹ ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ, ಮಾತು ಸಾಲಿಸುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ "ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಸಾಲಿಸುವೆನು, ಪ್ರಭೂ. ದೇವಸಿಂಹ... ಸುಂದರವಾದ ಹೆಸರು. ನಮ್ಮ ಆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದಾದರೂ ಏನಿದೆ? ಈ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಿಸುವರು." ಎಂದು ರಾಜನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದ.

ಇಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಾಜನು ಸಂಭಾಷಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹ ಅರವನಿಗೆ ಹೊರಟ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಕೂಡಲೇ ಆತನಿಗೆ ವೃದ್ಧಳ ಪತನೇ. ವೈದ್ಯ ಮತ್ತು ದಾದಿಯರ ಬಂಧನ, ರಾಣಿಯ ಶಯ್ಯಾಗಾರಕ್ಕೆ ಬೀಗ

ಚಂದಮಾಮು

ದಾಕಿರ ನ ಮುರ ತಿಳಿಯಿತು. ತೀವ್ರವಾಗಿ
ಅಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟ ದಾದಿಯನ್ನು ಹಿಂಭಿಸಿದ್ದ
ಸ್ವಲ್ಪಕ್ಕೆ ಹೊದ.

ದಾದಿಯನ್ನು ಕಾಡು "ದಾದಿ, ಕತೆ ಅದ್ಡ
ತಿರಗಿತು. ನೆರವಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ನನ್ನನ್ನು ಹಾಕು
ಮಾಡಬಹುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ದೋಷಿಯೆಂದು
ಅವರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲೂ ಬಹುದು. ನಿನಗೆ
ಮರಣಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಬಹುದು. ಭಯಪಡ
ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಕಾಣಿಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕೊಡು
ತ್ತಿ ನೆ. ನಿಜವಾದ ತ್ರ ನಡೆಯಬೇಡ." ಎಂದು
ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದ.

ಸುಸ್ವದಾಯದಂತೆ ದಾಳಿಯ ಉತ್ತರ
ಕ್ರಿಯಗಳಿಲ್ಲಾ ನಡೆದವು.

ಎರಡು ದಿನಗಳಾದ ತರನಾಯ ಮಂತ್ರಿ

ಅಸ್ಥಾನ ವೈದ್ಯನನ್ನು, ದಾದಿಯನ್ನು ದರ್ಬಾರಿಗೆ
ಕರೆಸುವುದು. ಎಚ್ಚರನೆ ನೋಡಲು
ಬಂದಿದ್ದ ಜನಸಮೂಹದಿಂದ ದಬಾಳು
ತಕ್ಕಿರಲಿತ್ತು. ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು ಮಂತ್ರಿ
ಅಸ್ಥಾನ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆಸಿದ. ಅದಕ್ಕೆ
ಅಸ್ಥಾನ ವೈದ್ಯನು:

"ಮಂತ್ರಿ ಪ್ರಂಗವನ್ನೇ ದೆತ್ತ ತಾಯಿಯಂ
ತಹ ವೇಷವು ಮುಖ ಪಿಪ್ಪುಮಲ್ಲಿ ಕಾರ್ತಿಕ
ನವದಿರವರು ತುಂಬಾ ಸೋಜಿಗವಾಗಿವೆ.
ನಿಮಗಿಂತಲೂ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಮುಖವುತಿರು
ವೆನು. ನಿಮಗಿಂತಲೂ ಅನುತ ಆಶ್ಚರ್ಯ
ವಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎನ್ನೋ ಮೋಸ
ನವದಿರವರೇಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಸಂಶಯವಿದೆ.
ಇದು ಮಿಡಿತ. ದೇವಿಯ ಮರಣಕ್ಕೂ,
ಪುನಿಗಳಿಗೂ ಉಚಿತವಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡ
ಬೇಕಾದ ಬಾಧ್ಯತೆ ನಿಮಗಿಂತಲೂ ನನಗೆ
ಹೆಚ್ಚು. ನಿಜವಾದವರು ಉ ನಾನು ಕತ್ತಿಮಾರಿ
ಪುಣ್ಯವೆನಿಸೆ. ಮೆಂವಲು ನಾನೊಂದು
ಸಾರಿ ಮಗಾಕಾಣಿಯವರ ಕಯ್ಯಾಗಾರವನ್ನು
ಮರತೀಲಿಸಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿ
ಎಂದ.

ಅದೇವಕಾರ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದು
ಕೊಂಡ ಮಂತ್ರಿ ದಾಳಿಯ ಕಯ್ಯಾಗಾರವನ್ನು
ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಅಸ್ಥಾನ ವೈದ್ಯನು ಮೇಜಿನ
ಮೇಲಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಸಾರಿ
ನೋಡಿದ. ಓಕಾಯಾಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಾಲಿನ
ಲೋಟ ಉರುಗಿ, ಹಾಲು ಚೆಲ್ಲಹೋಗಿತ್ತು.

ಅದರ ಹೊರತು ಮತ್ತೆಯಾವ ಸುಳಿವೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಶೆಗೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ, ವೈದ್ಯಕೃಷ್ಣ ಅಕ್ಕಾತ್ತಾಗಿ ಕೊರಡಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಂದು ವಸುಪಿನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಹತ್ತಿರ ನೋಡಲು ಅದೊಂದು ಸತ್ತ ಬಿಟ್ಟ ಬಿಕ್ಕ.

ಈ ದೃಶ್ಯಕ್ಕೆ ನೋಡಲೇ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ವೈದ್ಯ ಮುಖಮುಖ ನೋಡಿ ಕೊಂಡರು. ಆಗ ವೈದ್ಯನು ಚಿಲ್ಲೆಹೋಗಿದ್ದ ಹಾಲಿನಕಡೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ 'ಈ ಹಾಲು ವಿಷ ಪೂರಿತವಾದುದಾಗಿರಬೇಕು. ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಔಷಧವನ್ನು ಈ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ಕುಡಿದಿರಬೇಕು ರಾಣಿ. ಆದರೆ ಈ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ವಿಷವೇನೇನಿರುತ್ತದೆ? ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧಾನವಾಗಿ ಪರಿಶೋಧಿಸಬೇಕು' ಎಂದ.

'ಪರಿಶೋಧಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಬಿಡಿ. ಆದರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಕೊಡುವ ಈ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ವಿಷ ಬೆರೆಸಿರಬೇಕಾದರೆ, ದಾದಿಗೆ ಅದರ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲೇಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವ' ಎಂದು ವೈದ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ದರ್ಬಾರನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ. ದಾದಿಯನ್ನು ಕೂಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದ.

ದಾದಿ ಅಂದಳು " ಆ ಬಟ್ಟೆ ರಕ್ತದಲ್ಲಿರುವ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ತಂದವಳು. ನಾನೇ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ. ಹಾಲು ಕುಡಿಸೋಣವೆನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪರಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧಳು ಬಂದಳು. ನನ್ನನ್ನು ಬೆದರಿಸಲು

ನಾನು ಬೆದರಿಬಿಟ್ಟೆ. ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಲು ಪ್ರಭುಗಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಂಟೆಗಳ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತ. ಗಂಟೆಗಳು ಬಾರಿಸಿದ್ದು ಆ ವೃತ್ತಕ್ಕೆ ಎಂದು ಕಾವಲುಗಾರನು ಹೇಳಿದನಷ್ಟೆ. ಆ ದುರ್ಮಾರ್ಗಗಳೇ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ವಿಷ ಬೆರೆಸಿರಬೇಕು. ಸಹ್ಯ, ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ಹಾಲನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಉಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬರುತ್ತತ್ತು. ಈಮಗು ತುಂಬಾ ಅಪ್ರಸ್ಥವಂತ. ಅದರಿಂದಲೇ ದೇವರು ಕಾವಾಡಿದ.

ಯಾರು ಈ ವೃದ್ಧಳು? ಆಕೆಯದು ಯಾವ ಉರು? ಯಾವ ಹೇತು? ಆಕೆಗೆ ಇಲ್ಲಿನು ಕೆಲಸ? ಈ ಅಂತಃಪರಮೋಳಗೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರೇರಿತಿಸಿದಳು? ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಯ ನೋಡಿ ವರಣದ ಗಂಟೆಗಳನ್ನು

ಮತ್ತು ನೈವರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ದಿನಗಳು, ತಿಂಗಳಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾಜಭಟರೆಲ್ಲರೂ ತುಂಬಾ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅರಮನೆ ಯನ್ನು. ಆ ವೃದ್ಧನು ಕಾಣಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ತನಕದಿಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ದಿನವಾದರೂ ಅವಳ ಸುಳವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡರು. ಇನ್ನು ರಾಜನ ವಿಷಯ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಣಿ ಮರಣಿಸಿದ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲವಾಯಿತು. ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತೂ ಭಾನಮ್ಮೆದುಸನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರೂ ಫಲ ಕಾಣದವಾಯಿತು. ಕ್ರಮೇಣ ಆತನ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ರಾಜನು ಒಂದು ದಿನ ಭಾನಮ್ಮೆದುಸನ್ನು ಕೂಗಿ, ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅರಮನೆ ಯಲ್ಲೇ ಬಂದು ವಾಸಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನಿಗೆ ಆದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬೇರೇನು ಬೇಕಾಗಿವೆ? ಮರುದಿನವೇ ಕುಟುಂಬಸಮೇತ ನಾಗಿ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಅವನೇ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನೂ ವಹಿಸಿದ. ಇನ್ನು ಯುವ ರಾಜನ ವಿಷಯ—ನಾಮಕರಣದ ದಿನ ವಾದಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿವಿದ್ದ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಆ ಮಗುವಿನ ಆರೋಗ್ಯ ಶಿಫಲವಾಯಿತು. ರಾಜಕೇಯಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ

ಬಾರಿಸುವುದರೇನು? ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅನಾಂತರ ಮಾಡಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಅದ್ವರ್ತವಾಗುವುದೆಂದ ರೇನು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ತಿಳಿಯಲಾರದೆ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತೂ ಆಸ್ಥಾನವೈಷ್ಯ ಅರೋಚನೆ ಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದರು. ಮಕ್ಕನರೆಲ್ಲಾ ಬೆವ್ವ ರಂತೆ ಕೂಳಿತಿದ್ದರು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ಭಟ ರೊಂದಿಗೆ 'ಈ ವೃದ್ಧನು ಮಾನವಾತಿತ ಳಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದು. ಆಕೆಗೆ ಈ ಅರಮನೆಯೊಂದಿಗೆ ಏನೋ ಸಂಬಂಧವಿರ ಬೇಕು. ನಿಜಾ ನಿಜಗಳು ತಿಳಿಯುವವರೆವಿಗೂ ಏನು ಹೇಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರಲಾರಳು. ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೀವು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿರಿ? ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ. ಆ ವೃದ್ಧನು ಕೈಗೆ ಸಿಗುವವರೆವಿಗೂ ಈ ದಾದಿ

ಮಗುವಿನ ವದನದಿಂದ ಕಿರುಕುಗೆ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿಷಾದಕರವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ದಿನಕಳೆದಂತೆ ಮಗುವಿನ ಎಲ್ಲ ಅಂಗಗಳು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಸಣ್ಣಗೆ ಕಡ್ಡಿಮಂತೆ ಇದ್ದವು. ಆ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಂಟವಾದರೂ ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರದೂ ಕುಂಟಾಗಿತ್ತು ಆ ಮಗು. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ರಾಜನನ್ನೇ ಅಲ್ಲ, ಯುವರಾಜನನ್ನ ಈಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ದಾದಿಗೆ ಹೊರತು ಬೇರೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಈ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹ ಕಟ್ಟುನಾಟು ಮಾಡಿದ. ಕುಂಬಾಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕೆಂತಲೂ, ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಮಗುವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಬಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂತಲೂ ದಾದಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ.

ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ 'ನಮ್ಮ ಚಿನ್ನಾರಿಯ ನಗು ಸಹ ನನ್ನ ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಪಾಪ! ಎಳೆಗೂಸು. ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡುವಿರೋ ನೋ' ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುವನು ರಾಜ. ಯುವರಾಜನ ಮುಖ ಕಳಾಹೀನವಾಗಿರಲು ಕಾರಣ ತುಸುಮಟ್ಟಿಗೆ ತಾಯಿಯಲ್ಲದ ಲೋಪವೇ ಆಗಿರಬಹುದಾದರೂ, ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟು ಹೋದುದರಿಂದಲೇ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಮೂರು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ವೇನಸಿಂಹ ಈ ವೇಳೆಗೆ ನಡೆಯುವವನ್ನು ಕಂಡಿರಬೇಕಷ್ಟೆ. ಅವರೂ ದಾದಿ ಹಿಂದಿ ನಂತೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನು ಬಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮಚ್ಚೆತಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ರಾಜನಿಗೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜ ಒಂದುದಿನ 'ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಹಾ ಮಗು ಕಂಕುಳಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಿ ಅಂತ ತಿಳಿಯುವುದೇ! ನಡೆಯಬೇಕಾದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಬಿಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಒಂದುವಾರಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸು, ನನ್ನ ಮಗು ತಕ್ಕ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದ.

ಏನು ಹೇಳಲೂ ದಿಕ್ಕುತೋರದೇ ದಾದಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಸರಿ

ಯಾಗಿ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಿಂಹ ಅರಿದ್ರ.
ದಾದಿ ವಹುತ್ತಿದ್ದ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ.
ಆಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವನು. ತಾನೇ ನಡನೆ
ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ "ಹೇಳುನೋಡು. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ
ಒಂದು ಸುತಾರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಬಹುವಿನ
ಗಳಿಂದ ಯೋಚಿಸಬೇಡ. ತನ್ನೇ. ಆದರೇ
ಅದೇನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನಾ ಭಾವಿಸಬಾರದು'
ಎಂದ.

**‘ಹೇಳುವು—ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏಕೆ
ಸಂದೇಹ’** ಎಂದ ರಾಜ.

‘ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಮಯವರಾಜನ
ವಿಷಯ. ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
ಮಗುವಿನ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಉರುನಂತೆ
ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ಅನಯ ಮಗಳಲ್ಲಾ
ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕಾಲುಗಳು
ಮಾತ್ರ ಕೃಶವಾಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಿರ
ಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಯಾ ತಿಳಿಸಿದೆ.
ಅದೇ ಏನೂ ಸಲುವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಅದರಿಂ
ದರೇ ಮಗುವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ’
ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ರಾಜ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಆತನಿಗೆ ಕೋಪವೂ
ಬಂತು. ಇಷ್ಟುವಿನ ಈ ವಿಷಯ ನನಗೆ ತಿಳಿಸ
ದಿವಲು ಕಾರಣವೇನು? ಎಲ್ಲಿ, ಮಗುವನ್ನಿತ್ತ
ಕೊಡು’ ಎಂದು ದಾದಿಯ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು, ಕಾಲುಗಳಮೇಲೆ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು
ತೆಗೆದು, ಅಮಗುವಿನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ.
ಕೃಶಗೊಂಡು, ಮೂಳೆಯಾದರೂ ಇದೆಯೋ
ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು ಆ ಮಗುವಿನ
ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಭೀತಗೊಂಡ. ತುಸು
ಸಮಯವಾದ ತರ ನಾಯ ‘ಅಯ್ಯಾ, ಭೀಕರ
ವ್ಯಕ್ತವು. ಕೊಡಲೇ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆಸಿ.
ಹೋಗಿ’ ಎಂದು ಅರಚಿದ.

ರಾಜ ವೈದ್ಯ ವರಾ ಮಹಾ ವೈದ್ಯರೂ,
ಪಂಚಿಕರೂ ಬಂದು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಸಿದರು. ಆದರೆ
ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು ಕೊರಗಿ ಕೊರಗಿ
ಕೃಶವಾಗಿತ್ತು ರಾಜ ಈ ಮುರ್ಛರಸಂಕಟದಿಂದ
ಈಗ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ.

‘ಇನ್ನೇನು ನನ್ನ ಕಾಲ ಮುಗಿಯಿತು. ನಾನು
ತಿಳಿದುಕೊಂಡದ್ದೇನು? ಎನ್ನ ಮಗುವಿನ ಗತಿ
ಏನು? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ ರಾಜ. (ಇನ್ನು ಇದೆ)

ಬಾಲಕನ ಉಪಾಯ

ಹಿಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡವನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳು. ಅವರ ತೀರಾ ಚಿಕ್ಕವ ರಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಗಂಡನು ತೀರಿಹೋದದ ರಿಂದ ಆಕೆ ಕೂಲಿಗಾರಿ ಮಾಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಲಹಬೇಕಾಗಿಬಂತು.

ಎರಡು ವರ್ಷ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು, ಶಕ್ತಿ ನಿಾರಿ ದುಡಿದವರೂ ಆಕೆ ಆರೋಗ್ಯಕೆಟ್ಟಳು. ಔಷಧಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹಣವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಹಾಗೇ ಅತ್ತವೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಕ್ರಮೇಣ ಆಕೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯುವ ದುಸ್ಥಿತಿ ಬಂದೊದಗಿತು.

ಆಗ ಮಕ್ಕಳು ನೂನರೂ ಒಂದುಕಡೆ ಕುಳಿತು ಈ ರೀತಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರು.

"ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಾವು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಆ ಹಣದಿಂದ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೋಗಿ ಹಾಕರಿಗೆ ತೋರಿಸ ಬೇಕು. ಔಷಧಿಕೊಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದ ಎಲ್ಲರಿ ಗಿಂತಲೂ ಹಿರಿಯವನಾದ ರಾಮಯ್ಯ.

"ಅಮ್ಮನು ಹಣವಾದರೂ ಆಕೆಗೆ ಧರ್ಮ ಕೊಡದೆ ನಾವೇ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆ

ಬರಿಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದ ಎರ ಡನೇಯವ ರಂಗಯ್ಯ. "ಎಲ್ಲ ಸರಿ, ಆದರೆ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ ಕೊನೆ ಸವ ರಾಜ್ಯ.

'ಹೇಗೆ ಮತ್ತೆ' ಎಂದು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಯೋಚಿಸಿದರು.

"ನಾನು ಯಾವುದಾದರೂ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತೇನೆ. ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವ ರಂತೆ ಅಫೀಸುಗಳಲ್ಲಿ" ಎಂದ ರಾಮ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ಅದೇ ಕೆಲಸಮಾಡು ತ್ತೇನೆ. ಸಮೃದ್ಧರ ಸಂಬಳ ಪೇರಿಸಿದರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟಾಯಿತು" ಎಂದ ರಂಗ.

"ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಮೊದಲು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಓದಬೇಕು. ನಿನ್ನೂ ಓದಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಕೆಲಸ ಯಾರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ?" ಎಂದ ರಾಜ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನಾದರೂ ಮಾತೋಣ. ಕುಲಸಿದ ಹಳ್ಳ, ಕಿತ್ತಲೆ ಹಳ್ಳ, ಕಡಲೆ ಪುರಿ, ಕಡಲೆಕಾಡು, ಬೀದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕೂಗುತ್ತಾ

ಹೋದರೆ, ನ ಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವರು" ಎಂದು ತನಗೆ ತೋರಿದ ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದ ಹಿರಿಯನ.

"ಹೌದು. ಇಬ್ಬರೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಬೀದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬರಬಹುದು ಈ ಅಲೋಚನೆ ತುಂಬಾ ಸೊಗಸಾಗಿದೆ" ಎಂದ ಎರಡನೆಯನ. ಆದರೆ ಕಿರಿಯನನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

"ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಮೊದಲು ಹಣ ಬೇಕು. ಪುರಿಗಡಲೆ, ಮುಂತಾದುವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡು ತರಲು ಹಣವಿರಬೇಕು. ಹಣ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಅದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಹಣ್ಣು, ಪುರಿ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಮಾರುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ್ನು ತಿನ್ನಲು ನಮಗೇ ಬುದ್ಧಿ ಹೋಗಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ

ನೀವು ಹೇಳಿದ ಉಪಾಯ ಸರಿಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದ ರಾಜ.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ರಾಮಯ್ಯ ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳುವನು. ರಂಗಯ್ಯ ಅಂಗೀಕರಿಸುವನು. ಆದರೆ ಕಿರಿಯ ರಾಜ ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಸ್ತರ್ಯೋಜಕ ಯೋಚನೆಗಳೆಂದು ಖಂಡಿಸುವನು. ಇದೇ ರೀತಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ನಡೆಯಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೋಪ ಬಂತು. "ಯಾವುದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀವೆ. ನಾವು ಹೇಳಿದ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುವುದೇ ಹೊರತು, ನಿನ್ನ ಹಾಳಾದ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾದರೂ ಯೋಚನೆ ಓಡುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಗದರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಆಗ ಕಿರಿಯನನೆಂದ "ನನಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆದಿದೆ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚುವುದರಿಂದ ಕಸ್ತೂರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟರೆ ಒಹುಮಾಸ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಮಹಾರಾಜರು ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಸಿದ್ದರಷ್ಟೆ?" ಎಂದ.

"ಊಂ. ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ನಮಗೆ ಬಂದ ಲಾಭವೇನು? ನಾವೋ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರು. ಕಳ್ಳರನ್ನು ಭಾರಿಭಾರಿ ಪೊಲೀಸರೇ ಹಿಡಿಯಲಾರರು. ಇನ್ನು ನಾವು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆಯೇ?" ಎಂದರು ಅಣ್ಣಂದಿರು.

ಚಂದನಾಮ

“నిజవాద కళ్ళనన్ను హిడియబేకాగిల్లు. నావు మూరు జనవిద్వేషే. నన్నుల్లి ఒవి కళ్ళనాగబేక. వి.కళ్ళ ఇబ్బరు అవనన్న రాజనిగే హిడియకే. బ్బు బహుమాన పడేయబేక” ఎంద కిరియవ.

ఆ ఇబ్బరు అగ్గందిరిగూ ఈ బుంబికే ఒప్పితు. “నాను కళ్ళనాగుత్తేనే,” “నాను కళ్ళనాగుత్తేనే” ఎందు ముందే బందరు.

అదక్కే కిరియవనాద రాజ అంద. “కళ్ళ ఎన్ను బిక్కవనాగిచ్చరి అన్ను లుత్తను. అదుదరింద నాను కళ్ళనాగువే. నిఁవిబ్బరూ నన్ను బంధిసి మహా రాజన హత్తిర కరేమకొండు ఖోగి.”

రామయ్య రంగయ్య సరి ఎందరు. ఆదరి అవరిగే ఒందు విషయవల్ల భయపారుతు. ‘నావేనో నన్ను తన్నునన్ను కళ్ళనేమ మహారాజరిగే ఒప్పిపరి బహుమాన బరబకుదు. ఆదరి అవనన్న సేరిమనేగే కళుహిపరి ఖోగి?’ అదుదరింద ఈ లుసాయక్కే ఒడంబడలు అవరిగే ఇష్టవిల్ల దాయుతు.

అగ కిరియవను ధ్యేయదించ ముందే బందు “నిఁవు నాను ఖోగివంతే మాడ దిచ్చరి అన్ను లుళియలారళు. నాను జ్ఞీలిసల్లిరబేకాగువుదల్లా ఎందు అన్ను నన్ను బాధేపడిసువుదు సరియే?” ఎందు

కేళిద. విధియిల్లదే అవరు ఒప్పికొండరు అవరు ఒప్పికొండకొండచే కిరియ వను ఇన్ను తడవేకేందు, కొడలే హాకి కొందిచ్చ బట్టిగళన్ను కళటి, బరి లంగోట్టి కట్టికొండ. వ్యేగే, క్కేగే మసిబరిదుకొండ. తలకేదరికొండు ‘ఈగ నాను కళ్ళనంతే కాగుత్తిల్లవే?’ ఎందు అగ్గందిరన్ను కేళిద.

అవరిగే మాత్రకళ్ళ కేగిరువనో ఖోగి గొత్తాగవేక? కళ్ళరేల్లా ఆ రితియిర బకుదేనో ఎందుకొండు ‘ఓ హాగే ఇద్దియే కగో’ ఎందరు.

కిరియవ ఒందు హగ్గ సంపాదించ. క్కేగళరడన్ను హిందక్కిట్టు, హగ్గదించ

ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ. ನಿಜವಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಕಳ್ಳನಂತೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ, ಪೆಟ್ಟುಮುಖ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ತನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರೊಂದಿಗೆ ಈಗಿನಂತಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ. “ ನೀವು ರಸ್ತೆ ಗಲಭೆ ಮಾಡ್ತಾ, ನನ್ನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ‘ನಡಿ, ನಡಿಯೋ ಕಳ್ಳಾ,’ ಎಂದು ಆಗಾಗ ಗವರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.” ಎಂದ.

ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯ ಕಾರಣ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಅವರನ್ನು ರಾಜಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ‘ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತು. ಕಳ್ಳ ನನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತು. ಎಂದು ಕೂಗಾಡಲು ಬೀದಿಯ ಜನರಿಲ್ಲಾ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿ ಸಿದರು. ಕ್ರಮೇಣ ಅಮೊಂಚು ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪಾಯಿತು.

ಅರಸುನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರರು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತದ್ದಿವೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಗಂಟೆಕೇಳಿ ಮಹಾರಾಜರೇ ಹುಡುಗರನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿದರು.

ಅವರು ತಮ್ಮ ಎದುರು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ

‘ಎನ್ನೋತಿದು?’ ಎಂದು ಮಹಾರಾಜರು ದರ್ಪದಿಂದ ಕೇಳಲು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ತಪ್ಪಿಹಾಕಿದರು. ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡ ದಾಯಿತು. ಸವ, ನಿನ್ನರೇ ಕಾರ್ಯ ಕೆಡವು ವೆಂದರಿತು ಕಿರಿದ ವನಾದ ರಾಜ “ಮಹಾ ವ್ಯಭಾ, ನಾನು ಕಳ್ಳ. ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಒಹಮಾನ ಕೊಟ್ಟು, ನನ್ನನ್ನು ಸೆರೆವಸೆಗೆ ಕಳಹಿಸಿ ಎಂದ.

ಬಹುಮಾನದ ಆಸೆಗಾಗಿ ಇವರು ಈ ಯುಕ್ತಿ ಮಾಡಿದರೆಂದು ಮಹಾರಾಜರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ‘ನಿಜಶೇಷೋ’ ಎಂದು ಗವರಿಸಲು, ಆ ಹುಡುಗರು ನಿಜನುಡಿಯ ಬಿಟ್ಟರು. ರಾಜರು ಆ ಹುಡುಗರ ಮಾತು ಭಕ್ತಿಗೂ, ಕಿರಿಯವನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೂ ತಲೆದೂಗಿದರು. ಆ ಹುಡುಗರ ತಾಯಿಯ ಅರೋಗ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸ್ಥಾನ ವೈದ್ಯರನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಕಳಹಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಗುಣಹೊಂದಿದಳು.

ಅಮ್ಮಾವರನ್ನು ಸಲಹಿ ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಅನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ನೌಕರಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಆ ಮಹಾರಾಜ.

వివరముకూడాజరిగి జయంతనీంబ మగిసిద్ధు. ఆతను స్వరహృది, స్వరహృది మాత్రమే అట్లు; అత్తివంత, పరాక్రమ. ఆతన విషయ తిలవ పతి ర జయమూ రియు ఆతనన్నే ముడుచేయగవ్వేలేదు. అంటి సుత్తి ధృతు. అనంత ది. యాపుడో ఒందు కనీయంన శృంగం వరకే ఒరవ్వేలేదు జయంతిగే అదాన పతి కేగలు బరుత్తి ధృతు. అనేకజన రాజులు తన్ను కనెరియర ధావత్ర గలన్ను జయంతిగే కలగిసి, ఆతన అభిప్రాయ తిలమన తే క్షోరమరు.

జయంత స్వయంవరకేలే రోగిగు త్తిద్ద. అదరి వచ్చామగలన్న కండ మేలే తనగి మోక్షి కేయగిద్దెల్ల, అకే పుమాళియోందిగే తన్ను కత్తిర బరువ పోదరి అట్లంద తన్ను కేయం మోర బిళుత్తిద్ద. తన్ను కత్తిరకే ఒర.త్తిద్ద ధావ తిత్రగలన్న. ఆతను టుత్తాకరమతగాగి నోటి, తుపికట్ట, ఒందడే ఎంకొత్తిద్ద.

వ గను యానయడగియగ్ని మేత దుబ్బు కండు పంథున కాంతుగే సుకేతువాయితు. ఒందుచిర రాణి జయం తన్ను అంత దరకే ఒరమోడికొండు "కుమారా, జయంత, యాకేల ఒబ్బ రాజకుమారియ న్న. అరిసి వచ్చే యాగు. నీను పితామహగి వచ్చిలు వ గెగలన్న పదవరే నొన్న క్షుత్త, కండు సంతోషమడలు కొత్తర న్న. నన్న క్షోరిక నెరవేరిన నొన్న. ఒందుకు.

అదక్కే జయంతను " కేను మోడరి? యారా ననగే పుకేరంట్లు. ఈ రాజ కుమారియ రోగ్ని సుజరానవెచ్చి నీలో ఎంబ సంతయ బరుత్తిద్ద" ఎంద.

ఆ మాతు క్షో మహారాణి " నిజ రాజకుమారియ రేందరి రోగి రువరు మగు? నన్న అభిప్రాయకేనో ననగే జదిపి దేలేవరే అంతయ దుడుగియన్ను కుడికి తరిసి మమవే మాడువేను" ఎందు దేలేదవు.

“రాజకుమారి ఎందరి ఆశి అతి శుభ
నారియಾಗಿరవళు. నాను కంఠవరల్లా
ఒరటిరాని కాణువరీ కేరతు నాడూ
కాదవరల్ల’ ఎంద జయంత.

* * *
మహారాణి కారీయాక్రి నూడ బయి
దళు. తాయಿಗೆ సజాయవాగిరలు
జయంతనన్న సంగడ యోగవంత
దేళిదరు.

విదభద్రదేతవ మహారాణి, మత్తు
యువరాజును తన్న దేతకే ఒరువరిందు
తిళిమ కారీదేతవ రాణి అవరిగి స్థాగత
కేళిరి, తన్న అరమనేయల్లి అవరు
బిడారమాడలు ఏకాట మోదివళు.

కారీరాణిగి అపూర్వసుందరియవ

ఓర్వ సుగళిదళు. ఆ బాలీయ కన్నేగళు
గులాబీయ దళగళంతే మృదువాగి,
వ నోహదవాగిత్తు. ఆశియ శ్మగళు
సమకేళిమలవాగిదవు. ఆశియ నడ,
మోనవ సదోవరవల్లి రాజవంశవు
వికరివవంతి గోళిదరవాగుతిత్తు.

ఆ బాలీయన్న నోడిదికూడలే
విదభవమహారాణి ఆశియన్న తన్న సోస
యన్నాగి మోడికేళివ అవేకే ఆయితు.
జయంతనన్న రవస్యవాగి కరిమ తోళి
దల్లి మో కేళిత్తివ రాజకుమారియన్న
తేళిరిసి “ఎనుదేళివ? ఎందు కేళిదళు.

జయంత ఆ మడుగియన్న నోడి
మేట్టికొండ. అదరి ‘నిజవాద రాజ
కుమారిబోడి అల్లిదేళి’ ఎందు సంతయ
వన్న మోటిసిద.

“అల్లిదేళి? ఇదరల్లి అసుమానవేళి?
ఇంతకు మడగి నావు సావిరవర్ష
తనన్న మోడిదరూ లభిసలారళు. ఇన్న
సంతయవడదే ఈ మడుగియన్న మదువే
యాగు “ఎందు వ మారాణి మగసిగి
బుద్ధి కేళిదళు. అతను వనోడి దేళిలు
ప్రయత్నిస్తున్నదే, అదకే గమనకొడదే,
ఆశి నేట్టిగి కారీరాణియ మత్తిర కేళిరి
“అత్తిగి, నిమ్మోదిగి సంబంధ బిళిస
బేళిందు ననగి లుక్కటిల్లేబ్బియాగిదే”
ఎందు దేళిదళు ముట్ట మరీయిల్లదే.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಶಿರಾಣಿ " ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಅದರ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ತುಂಬಾ ಸುಕುಮಾರಿ. ಈ ವಿಷಯ ಅರಿತು, ಕಣ್ಣಿನ ರಿನ್ನೆಯಂತೆ ಕಾಣಾಡುವ ವರನಿಗೆ ಕೊರತು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದವೆ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದೆ, ಪಾಸ್ತ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಸ್ವಯಂವರ ಏರ್ಪಡಿಸಿರಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ವರನಿಗಾಗಿ ಚಾರರ ಮುಖಾಂತರ ಹುಡುಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯೋಗ್ಯ ಮದುವೆಗನು ಲಭಿಸಿದರೆ ವಿವಾಹಮಾಡುವ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ವಿದರ್ಭ ರಾಣಿ ಕೂಡಲೇ ಮಗನೊಂದಿಗೆ " ಮಗೂ ನೀನು ಅಂತಹ ಹೆಂಡತಿ ಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಕಾದಿದ್ದೀಯೋ ಅಂತಹ ಮದುವೆಗಳೇ ಈಗ ಲಭಿಸುವಳಲ್ಲ. ಈಕೆ ತುಂಬಾ ಸುಕುಮಾರಿಯಂತೆ" ಎಂದಳು.

ಅದಕ್ಕೆ ಜಯಂತನು " ಮಾತಿಗೇನು ಬಿಡಮ್ಮ—ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೇ ಹೇಳುವರು. ಆಕೆ ಸುಕುಮಾರಿಯೋ ಅಲ್ಲವೋ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಖಂಡಿತುಂಡಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟ.

' ಸರಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ರಾಣಿ ಯಾವರೀತಿ ಈ ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸಲಿ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟತ್ತ ಜನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರು ತಲೆಗೊಂದ ರಂತೆ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ರಾಜ

ಕುಮಾರಿಯು ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ವಿದರ್ಭದೇವರಾಜ ಅಪರಸ್ತ ಕುರಿತು ' ಏನಿದು? ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇವಾರಿ ಇಬ್ಬೊಂದು ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಿರಿ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

' ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿ ತುಂಬಾ ಸಾಜಾ ಕಾದವಳು. ಇಷ್ಟತ್ತ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಹರಡಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಮಲಗಿಸುವೆವು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಕೆಗೆ ನಿನ್ನೆ ಒರುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ವಿದರ್ಭದೇವರಾಜ ಈ ಕೌತಕವನ್ನು ನೋಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಶಯ್ಯಾಗಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಆ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯ

ರಲ್ಲಿ ಬಬ್ಬಳು ಬಾಣನೆ ತಿನ್ನುವಾ ನಡೆಯು ತಿದ್ದಲು. ಬಾಯಿಗೆ ಬಾಣನೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಒಂದು ಕಾಳು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಆ ಬಾಣನೆ ನನ್ನ ಕೂಡ. ವಿವರ್ಧದೇಶದ ರಾಣಿಗೆ ಮಂಚದಮೇಲೆ ಒಂದು ಅಕ್ಕಿಹಾಕೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಅಕ್ಕಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರು ಮಂಚದಮೇಲೆ ಒಂದರಮೇಲೊಂದು ಇನ್ನಿತ್ತು ಹಾಸಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಹಾಸಿ, ಹೊರಟುಹೋದರು. ಈ ಸಮಯ ನೋಡಿ ರಾಣಿ ತಾನು ತಂದ ಬಾಣನನ್ನೆತ್ತಿ ಕೆಳಗಿನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಸಿಟ್ಟು. ನನ್ನ ಅರಿಯದವಳಂತೆ ತನ್ನಿಂದ ಹೊರಬಿಟ್ಟಳು.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. ವಿವರ್ಧದೇಶದ ರಾಣಿ ಕಾಶಿದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಲು ಕೇಳಿದಳು. ರಾಜಕುಮಾರಿ ರಾತ್ರಿ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವ ತುಂಬಾ ಆಯಾಸಗೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದಳು.

“ಎಕೆನುಗೂ ಈ ರೀತಿಯಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ವಿವರ್ಧದ ರಾಣಿ.

“ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಕಕ್ಕಿ” ಎಂದಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

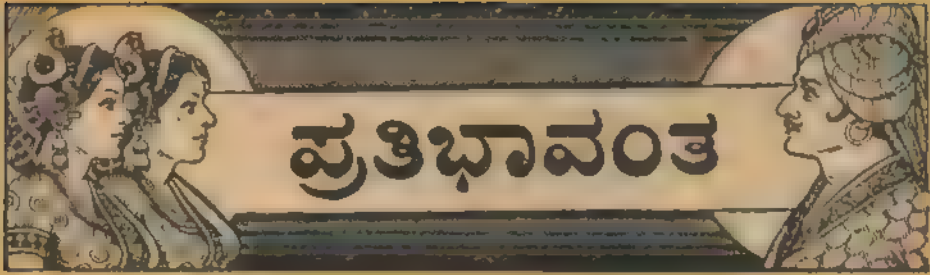
“ಏನು? ಇನ್ನಿತ್ತು ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೇರಿಸಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಸುಸ್ವತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನವಡಿಸಿದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ವಿವರ್ಧದ ರಾಣಿ.

ಇನ್ನಿತ್ತು ಕಾಶಿದೇಶದ ರಾಣಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, “ನೌಕರರು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇನ್ನಿತ್ತು ಹಾಸಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಹಾಸಿ ಹೊರಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ನೇಹಂ ಬೇರೊಳು. ಹಾಗೆ ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ಮುನ್ನು ಕುದುರೆ ಸಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಬಾಣನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ತೋರಿಸಿದಳು.

ವಿವರ್ಧ ರಾಣಿ ಜಯಂತನ ನಡೆದ ಕೋಗಿ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ಅತನು ಕಳೆದು ಕುಣ್ಣಿಸಿ, ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಿಳಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ಮರುದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳಿ ಮುಹೂರ್ತವಿಲ್ಲದ ರಿಂದ ಆ ಸುಕುಮಾರಿಗೂ ಜಯಂತನಿಗೂ ಅತಿ ವೈಭವದಿಂದ ವಿವಾಹವಾಯಿತು.

ಗಂಡಕಿ ಸದಿಶೀರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭವನ. ಆ ಭವನದಲ್ಲಿ ಗೋವರ್ಧನನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಮಾಯಾ, ಛಾಯಾ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರಿಯರು. ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಎರಕ ಹೊಯ್ದಂತೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಮಾಯಾ ಯಾರೋ ಛಾಯಾ ಯಾರೋ ಗುಣಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತೇ ಹೊರತು, ಮುಖ ನೋಡಿ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅವರಿಗೆ ಯುಕ್ತವಯಸ್ಸು ಬಂತು. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಸ್ವಯಂವರ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ ರಾಜ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ರಾಜಕುಮಾರನೂ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವರನ್ನು ಕರೆದು "ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಕಂದಮ್ಮಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನಿನ್ನು ಕೈಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವೇ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಿ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಬೇರಾಟನೆ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿ, ನಾನು ಬೇಡವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನುಡಿದ.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಅಡವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾ ಕೀರ್ತಿ-ಕಾಂತನೆಂಬ ರಾಜ ಕುಮಾರನೊಬ್ಬನು ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಬರಣ ಚೆಂಡಾಟ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚೆಂಡನ್ನು ಯಾರು ಬಹಳ ಮೇಳಕ್ಕೆ ಎಸೆಯುವರೋ ಅವರು ಗೆದ್ದಂತೆ" ಎಂದು ಪಂದ್ಯ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು.

ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕೀರ್ತಿ-ಕಾಂತನು "ಒಸ್ಸಿ, ಇವೇನು ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ? ಚೆಂಡು ಎಸೆದರೆ ಅದು ಹೋಗಿ ಮೇಘಮಂಡಲ ಮುಟ್ಟಬೇಕು" ಎಂದ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ "ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಬೇಡಿ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಮಾಡಿತೋರಿಸಿ" ಎಂದರು.

"ನನಗೇನು ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವರೋ ಹೇಳಿ" ಎಂದ ಕೀರ್ತಿ-ಕಾಂತ. ಆಗ ಅವರು ಆತನನ್ನು ತಪ್ಪು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ರಾಜನು ಆತನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ. ಮೊದಲು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು

ಚೆಂಡನ್ನು ಎಸೆದರು. ತರುವಾಯ. ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತನು ಚೆಂಡನ್ನು ಎಸೆಯಲು, ಆತನ ಮಂತ್ರ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೂಲಿದ ಲಕ್ಕೆ ಮೂಗಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿರಲಿ. ಇಲ್ಲಿ. ಆತನ ಸ್ವತಃಗೆ ಮೂಲ ಆಶ್ರಯ ಹೊಂದಿದರು. ರಾಜನು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು "ಎಲೆ ರಾಜ ಕುಸಾರನೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತುಂಬಾ ಸ್ವತಃವಂತನಾಗಿ ಕಾಣಿಸೆ. ನಿನ್ನ ಕುಸಾರಿಯ ರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಿವಾಹವಾಗು. ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಕೊಡುವೆನು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

ರಾಜನು ಸಹ ಅದನ್ನು ಮಂತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಯನ್ನು ಕರತನರಾದರೂ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಕುಸಾರಿಯರು 'ಮದುನೆಯಾದರೆ ಇಂತಹ ಸ್ವತಃವಂತ ನನ್ನೇ ಆಗಬೇಕು' ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದು

ಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಮೊದಲಾದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ

ಮಂತ್ರ ರೀತಿಯಾದರೂ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತನ ಮನಸ್ಸು ಅಪ್ಪೆ ನೋಡು ಭಾಯಕನಿಗೆ ಎಲೆಯು ತಿತ್ತ. ಆತನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಚಿ ರಾಜ ನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು "ಅಗ್ಗಾ, ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಮೊರತು ತಿರಿಯಾಕೆಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲ. ಪಾಪ ವಿಧ್ಯ ವರಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟವಾದರೆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ನಿವಾಹವಾಗು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗು" ಎಂದು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ ಸಹ. ನಿಮ್ಮ ಕುಸಾರಿಯನ್ನು ಮಂತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು. ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ತನ್ನ ಸ್ವತಃವಂತನು ತೋರಿಸು ವರೋ ಅನಂತರ ಎವಾಹವಾಗು ನೆನು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ರಾಜನೂ ಒಪ್ಪಿದ.

ಮದುವಿನ ಬೆಳಗಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ ಅದ್ವೈತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಆದರೆ ಮಾಯಾ ದೇವಿ ಕಾಂತನಿಗೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಆತನ ಹಲಸ ಮಲನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿ. ಇವಳು. ತಾನು ಅದ್ವೈತವಾಗುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ತಿಳಿಯ ದೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ. ಆದರೆ ಆತ ನಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆಯೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು ಮಾಯಾ. ಸಮಯ ಬಿದ್ದಾಗ ಚುರು ಕುತನ ತೋರಿಸುವೆ ಎಂದು ಭಾಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅನಂತರ ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಹೊರಟು ಕೀರ್ತಿಕಾಂತನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಯೂ ಸಹ ನೋಡದೆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾಯಾದೇವಿ ನೆರಳೆ ನಂತೆ ಆತನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬೇಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಆತನೊಂದು ಮಾನವನುರದ ಕೆಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಯಾರೋ ಕೂಗಿದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸಾಲ್ಕುಕಡೆಯೂ ನೋಡಿದ. ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸರಲ್ಲ. ಆದರೆ ಧ್ವನಿಮೂಲ ಮಾಯಾದೇವಿಯಾದಂತೆ ಇತ್ತು.

ವಿಷಯ ಗ್ರಹಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿಕಾಂತ. ಮರ ಕತ್ತಿ ಕೂಡತ. ಮನುಷ್ಯರು ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸ ರಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ತಾನು ಕೂಡಿದ್ದ ಮರವನ್ನು ಯಾರೋ ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಕಡಿಯುತ್ತಿರು ವಂತೆ ರಬ್ಬನಾಯಿತು. ರಬ್ಬನಾಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲವಿಲಂಬ ಮಾಡಿದರೆ ಮರ ಮುರಿದು ಬೀಳುವುದು.

ಆತನು ಆಗ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಮುರಿದು ಮಂತ್ರಿಸಿ, ಅದರಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡ. ಅದು ವಿಮಾನದಂತೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಕೀರ್ತಿಕಾಂತ ಯಾರ ಕೈಗೂ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಗಗನಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರು ವನು. ಆತನ ಹಿಂದೆಯೇ ಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ಮಾಯಾದೇವಿ ಸಹಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಸಾಸು, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತೆಂದು ಪಾರುವನು ಕೀರ್ತಿಕಾಂತ. ಮುಟಮುಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ

ವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ವಿಮಾನವಿಂದ ಇಳಿದು ಆತನು ಒಂದು ಹುಣಿಸೇ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆ ಮರ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೊಟ್ಟಿರೆಯಿತ್ತು. ಆತನು ಆ ಪೊಟ್ಟಿರಿನಲ್ಲಿ ಸುಗಿದ. ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಪಾದ ಗತ ಸಹ. ಮೊರಗೆ ಕಾವಲು ಇತ್ತು.

ಮಾತನು ದೇವಿ ಆ ಮರದ ಕತ್ತಿರ ಬಂದಳು. ಕೀರ್ತಿಕಾಂತನು ಈ ಮರದ ಪೊಟ್ಟಿರಿನಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಕೂ ರಸವಾಗುವ ಕಾಡು, ವುದಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಮತ್ತೆನೂ ಮಾಡಲಾ ರದೆ, ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಉಕ್ಕನ್ನು ಹೊರಿಸಿದ ಆ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಮರ ಆಕೆಗೆ ಜಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡಲಿ ಚೂರು ಚೂರಾಯಿತು.

ಪೊಟ್ಟರೆಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ ಒಂದು ಬಾಣಬಿಟ್ಟ. ಅದರ ಮೂಲಾ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ತೋಟವಾಗಿ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿ ವಿಕಾರವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತನಿಗೆ ಹಸಿವಾಯಿತು. ಪೊಟ್ಟರೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ. ಮೊಮ್ಮೇ ಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಸಿದ. ಈಗ ಅಡವಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಕೊಂಡುಬರಲು ಸಮಯವಿಲ್ಲವೆಂದು, ಮೊಮ್ಮ ಹಿಡಿದುತರಲು ಗಂಡಕಿನದಿಗೆ ಹೊರಟ.

ಆತನು ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಸಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಟೀರ ವೆದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಕುಟೀರದಿಂದ ಸುಂದರ ತರುಣ ಯೋಧರು ಆತನಿಗೆದುರಾಗಿ ಬಂದು "ರಾಜ

ಕುಮಾರನೇ, ನಾನು ಈ ವನದ ಅಧಿಪತಿಯ ಮಗಳು. ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳು ನಮಗೆ ವಂಶ ವಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಸ್ವತ್ತು. ನನ್ನ ಮಹಿಮೆ ಯಿಂದಲೇ ಈ ಕುಟೀರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಸಿಪ್ಪೇನೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನೇವೆ ಮಾಡುವ ಸಲು ವಾಗಿ ಬಂದೆ. ಅಂಗೀಕರಿಸು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆತನಿಂದ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಅತಿರಂಜಿಯಾಗಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅದರ ಒಂದು ಚೂರಾದರೂ ಆತನಿಗೆ ಕೊಡದೆ ತಾನೇ ಸುಂಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಈಗ ಕೂಗುವಳು, ಆಗ ಕೂಗುವಳು ಎಂದು ಕಾಯಕುಳಿತ್ತ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತನು ಹಸಿವು ತಾಳಲಾರದೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ. ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಹಸಿವಿ ನಿಂದ ದಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆತನಿಗೆ ಕೋಪ ತಡೆಯ ಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಾಲ್ಕು ಒಡೆ ಯೋಣವೆಂದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಕಸೈಯು ತೋಳವ ರೂಪ ಹೊಂದಿ, ಏಕಟವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ತೋಳ ಮೂಲಾ ದೇವಿಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಮತ್ತೆ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ ಬಟ್ಟೆ ಯನ್ನು ಹರಡಿ, ಮೊಮ್ಮತರಲು ಗಂಡಕಿನದಿಗೆ ಕೋದ. ಮೂರು ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದ. ಆತನು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆಯೇ ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಕುಟೀರ ಕಾಣಿಸಿತು. 'ಮೂಲಾಪಿ ಮೂಲ ಮತ್ತೆ

ಬಂದಿರುವಳು' ಎಂದು ಕೊಂಡು ಕೀರ್ತಿಕಾಂತ ಹಾಗೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ.

ಆ ಸರಲ್ಲಿ ಕುಟ್ಟಿರಬಂದ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ತುಂಬಾ ವಿಸಯದಿಂದ ಬಂದು, ಆತನ ಮುಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ನೋಡಲು ಈ ಕನ್ಯೆಯು ನಿನ್ನೆ ಕಾಣಿಸಿದಾಕೆಯ ಸೋದರಿ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆತನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಆತನ ಕೈಯಿಂದ ಮಾನುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು "ರಾಜಕುಮಾರನೇ, ನಾನು ಈ ವನದ ಅಧಿನತಿಯ ಕಿರಿಯ ಕುವರಿ. ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳು ಮಂಶಸಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಬಂದ ಸ್ವತ್ತು. ನನ್ನ ಮಂತ್ರಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಈ ಕುಟ್ಟಿರವನ್ನು ಸಮೀಪಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಬಂದಿರುವೆನು." ಎಂದಳು.

ಮಾಯಾದೇವಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಈ ರೂಪದಿಂದ ಬಂದಿರುವಳೆಂದು ನೆನಸಿ, ಆತನು ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇದ್ದ. ಆಕೆ ಪೂಜಾಸಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಆತನಿಗೆ ಬಡಿಸಿದಳು. ಆಕೆಯನ್ನೂ ಸಹ ತನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆ "ನಿಮ್ಮ ಊಟ ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ನಾನು ಊಟಮಾಡುವೆನು. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಅದೇ ಮರ್ಯಾದೆ. ಅದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಮೀನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಭಕ್ತಿಗೌರವಗಳಿಂದ ನಾನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದನೇಮೊರೆತು ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲೂ

ಸಹ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನನಗೊಂದು ಶಾಪವಿದೆ. ನದಿಯನ್ನಿರಿಸ ಪ್ರವಾಹ ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಸೋಕಿದ ಕೂಡಲೇ ನಾಶವೂ, ನನ್ನ ಸಂತತಿಯೂ ಸಹ ಮೀನುಗಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಆ ಮಾತುಗಳು ಆತನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದವು. ಆಕೆಯು ಮಾಯಾದೇವಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾದ. ಆ ಕುಟ್ಟಿರ ದಲ್ಲೇ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದ. ಕೆಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಾದರು.

ಆಕೆ ಹೇಳಿದ ಶಾಪದ ವಿಷಯ ಸದಾ ಕೀರ್ತಿ-ಕಾಂತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನದಿ ದಾಟಿ ಬೇಕಾಗಿಬಂದರೆ, ಆಕೆಯ ಕಾಲುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾಗದಂತೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು.

ಚಂದಮಾಮ

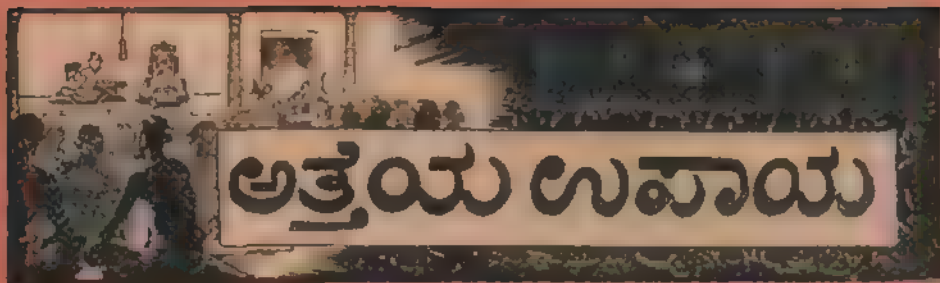
ಒಂದು ದಿನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೀತಿ ಕಾಂತನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ರೈತರಿ ದಾಟಬೇಕು. ಆತನು ಸುಲಭವಾಗಿ ದಾಟುವೆ. ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಣ್ಣ ಕಾಲು ವೆ ದಾಟದೇನು ಮಾಡು ಎಂದು ನೆನೆಸಿ ಆತನು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಅದರ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಆಗಿ ಆ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಉಕ್ಕಿ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರ ಕಾಲುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು. ಕೂಡಲೇ ಮೂವರೂ ಮೂರು ಮೀಸುಗಳಾಗಿ ಒವಲಾಯಿಸಿ, ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. "ಅಯ್ಯೋ, ತಪ್ಪಾಯಿತು. ರಾಸದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು, ಆತನಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ. "ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾಯೆ. ಸನ್ನಿಂ ದೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದಳಾಕೆ.

ಆಗ ಮಾಯಾದೇವಿ ಆತನ ಎದುರು ಬಂದು ನಿಂತು "ಈಗಲಾದರೂ ನಾನು ನಿಮಗೆ

ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದನೇ? ಸನ್ನನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗು ಮಹಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. "ಎಂಥ ಕಷ್ಟವೇ ಬರಲಿ ಸನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಬಿವಲಾಯಿಸದು." ಎಂದು ಆತನು ಒಂಡ ತುಂಡವಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಭವಾನಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ "ಮಗೂ, ಕೀರ್ತಿ ಕಾಂತ, ಮಾಯಾ, ಛಾಯಾ ಸನ್ನ ಅನುಗ್ರಹ ದಿಂದ ಜನಿಸಿದವರು. ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುಣ ದಲ್ಲೂ ಇವರಲ್ಲಿ ಬೇಧವಿಲ್ಲ. ಸನ್ನಂತಹ ಪ್ರತಿ ಭಾಸ್ವಿತನನ್ನು ಆರಿಸಿ ಮಾಡುವೆಯಾಗುವಂತೆ ನಾನೇ ಅವರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಮಾಯಾದೇವಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನೀನು ನಿಂತು ಜಯಶಾಲಿಯಾದೆ. ಇದುವರೆವಿಗೂ ಸನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿರುವಳು ಛಾಯೆ, ಮಾಯಾದೇವಿಯನ್ನೂ ಸಹ ವಿವಾಹ ವಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿರು." ಎಂದು ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರೈತಿಯು ನೀರಿಲ್ಲಾ ಒತ್ತಿಹೋಗಿ, ಛಾಯಾ, ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೊರಟು ಗೋವರ್ಧನ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಸೇರಿ ಕೊಂಡರು.

ಅತ್ರಯ ಉಪಾಯ

ದೇವರಾಜಪುರದಲ್ಲಿ ಧನಪಾಲ ಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬಾತನಿದ್ದ. ಆತನಿಗೆ ಧನವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದ್ದಳು. ಧನಪಾಲ ಶೆಟ್ಟಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಂಚಿ, ಹೊಡಕಬೊಂದಿಗೆ "ನೀನೂ ಸಹ ವಸೆಯ ಆಡಳಿತ ಸೊಸೆಯರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ, ವಿನಾ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು ಪುರಾಣ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಗಿ" ಎಂದ.

"ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲ, ಪುರಾಣ ತಾನೇ—ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕೇಳುವುದೇ ನಲ್ಲ. ಬರೋಲ್ಲ ಅಷ್ಟೋಕೆ" ಎಂದು ವಿನಾ ಗಂಡನ ಸಂಗಡ ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ಪುರಾಣಯಕ್ತಿ ಹೋಗಿ ಸುಬ್ಬಾಸ್ತಿಗಳ ಪುರಾಣ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪುರಾಣ ಆರಂಭಿಸಿ ಮುಗಿಸುವವರೆಗೂ ಶೆಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಧನವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಹ ಕೇಳುವಳು. ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ಹಿಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಬೇಸರವಾಗಿ "ಹೋಗೋಣವೇ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಪುರಾಣ ಮುಗಿಯುವ

ವರೆವಿಗೂ ಇದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ ಚರುಪ್ಪ ಎನಿಯೋಗ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಯಾಕೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಕೊನೆಯ ವರೆವಿಗೂ ಸಹನೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಪ್ರಳಾದವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಕೋಸುಂಬರಿಯನ್ನೋ, ಪಂಚಾಮೃತವನ್ನೋ ಭವ್ಯವಾಗಿ ತಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಮಗಳಾದ ಕಾನಕಿ ಕೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಹೊರತು, ಹಿಂದೆ ಸಾರಿಯಾದರೂ ಸೊಸೆಯರನ್ನು ಕೂಡ "ಕೊಳ್ಳ" ಎಂದು ಕೊಟ್ಟ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಹಿಂದೂದಿನ ಶೆಟ್ಟಿ ಬಾಯಿಮಾಡಿ "ಏನೇ ಇದು. ಹಿಂದೆ ಸಾರಿಯಾದರೂ ಸೊಸೆಯರ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಪ್ರವಾದಾಸ? ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಸತ್ಪಾತ ಎಂದು ಅವರು ಅಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಸೊಸೆಯರನ್ನೂ ಸಹ ಮಗಳ ಸವನವಾಗಿನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದ.

ಗಂಡ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಲು, ತನ್ನ ವಸೆಯ ವಸೆಯ ಗಂಡಸರಿಗೂ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು,

ಸೊಸೆಯರನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕುಮಾರರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಗೌರವವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವದೆಂದುಕೊಂಡು 'ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತುಂಬಾ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು' ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು.

ಆಕೆ ಆ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮರುದಿನವೇ ಪುರಾಣ ಹೇಳುವಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತೀರಾಮ ಜನನವನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದರು. "ಪುತ್ರರಿಗಾಗಿ ದಶರಥನು ಪುತ್ರಕಾಮೇಷ್ಟಿಯಾಗ ಮಾಡಲು, ಹೋಮ ಕುಂಡದಿಂದ ಅಗ್ನಿಯು ಬಂದು "ಎಲೆ ರಾಜನೇ, ಈ ಪಾಯಸವನ್ನು ನಿನ್ನ ಭಾರ್ಯೆಯರಿಗೆ ಕೊಡು. ಅವರು ಗರ್ಭವತಿಯರಾಗಿ ಪುತ್ರರನ್ನು ಹಡೆಯುವರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಸಾತ್ವಿಯನ್ನು ದಶರಥನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ರಾಜನು ಆ ಪಾಯಸವನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿ ಅರ್ಧ ಕೌಸಲ್ಯದೇವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳಿದರ್ಧ ಕೈಕೇಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಾದ. ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಏನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೇನು? ಕೌಸಲ್ಯ ತನ್ನ ಪಾಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಂ ತೆಗೆದು ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಕೈಕೇಯಿ ಸಹ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿದಳು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಂತು. ಆಕೆಗೆ ಎರಡು ವಾಲು ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಜನಿಸಿದರು. ಕೌಸಲ್ಯ ಮತ್ತು ಕೈಕೇಯಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಗನೇ ಹುಟ್ಟಿದನು "

ಈ ಕಥೆ ಕೇಳಿದ ತರುವಾಯ ಧನಮೃನಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ದಶರಥನಿಗೆ ಸುಮಿತ್ರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅತ್ತ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಕೌಸಲ್ಯ ಮೇಲೂ, ಇತ್ತ ಮುದ್ದಿನ ಮಡದಿಯಾದ ಕೈಕೇಯಿಯ ಮೇಲೂ ಪ್ರೇಮ ನಟಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಎರಡುವಾಲು ಬರುವಂತೆ ಹಂಚಿಕೆ ಹೂಡಿದ. ಚಾಲಾಕುತನವೆಂದರೆ ಹಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಆಕೆ ಅರಿತುಕೊಂಡಳು. ತಾನೂ ಸಹ ದಶರಥನಂತೆಯೇ ಚಾಲಾಕು ತೋರಿಸಿ, ಸೊಸೆಯಂದಿರಮೇಲೆ, ಮಗಳಮೇಲಿರುವ ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಯಿರುವಂತೆ ನಟಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದಳು,

ಅದಿನ ಪುರಾಣ ಮುಗಿದಕೂಡಲೇ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಕಿತ್ತಲೆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಪ್ರಸಾದವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಸವ್ವತಿಯಂತೆ ಧನಸಾಲ ಶಿಟ್ಟ

ತನ್ನ ವಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಹೊಂದಿ ತಿರು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು. ಅಕೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ವಾಚಿಕೆಯಂತೆ ಆ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಾಗಿ ಕೂಡಲೆ, ಹಿರಿಯ ಸೊಸೆ ರಾಜಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು, ಕಿರಿಸೊಸೆ ನಾಗಮ್ಮನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಇಬ್ಬರು ಸೊಸೆಯರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹೊಂದಿದರು. "ಇದೇನು ಅತ್ತೆ, ದಿನಾ ಕಾವೇರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಇಂದು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿರಿ" ಎಂದು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅತ್ತೆ ಹೇಳಿದಳು! "ಇದುವರೆ ವಿಗೂ ತರುತ್ತಿದ್ದ ಚರುವು ತೀರಾ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚಿದರೆ ಕೈ ಜಿಡ್ಡಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇಂದು ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟರು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ."

"ಸರಿ, ಹಾಗೋ—ನಾದಿನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆ ನಮಗೆ ಕೊಡುವುದುಂಟೇ?" ಎಂದರು ಸೊಸೆಯಂದಿರು.

"ನಾದಿನಿಗೆ ಬೇರೆ ಭಾಗವೇನೇ? ನೀವಿಬ್ಬರೂ ತಲಾ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೂ ಸರಿಹೋಯ್ತು" ಎಂದು ತಲೆ ಅಡಿಸುತ್ತಾ ನುಡಿದಳು ಅತ್ತೆ.

"ಹೌದು ಕಣ್ಣತ್ತೆ. ಅಷ್ಟು ನಮಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಓಡಲೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ,

ರಾಜಮ್ಮ ಮತ್ತು ನಾಗಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿಗೆ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು.

ಧನಮ್ಮ ಸೊಸೆಯಂದಿರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಹಣ್ಣು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಧನಸಾಲ ಶೆಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಆತನ ಮಕ್ಕಳು ಆಕೆಯ ಧಾರಾಳಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ನಡೆದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಧನಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಹುಚ್ಚಿಕೆ ಫಲವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಮೆಚಿ ಕೊಂಡಳು.

"ಪುರಾಣ ಕೇಳಿದುದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಈ ಉಪಾಯ ತೋರಿತು. ಹಿರಿಯರು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳಿದರೇ ಪುರಾಣ ಓದಿ ಅಂತ! ಇಂತಹ ಲಾಭವಾಗುವುದೆಂತಲೇ ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಳು.

ಚಿರಜೀವಿ

ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೇವೇಂದ್ರನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಲೋಕಗಳ ಏಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೆಗೊಳ್ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಟುಗಳೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಯಾನರೀತಿ ಸೌಖ್ಯವನ್ನಂಜು ಮಾಡಿ ಎಂದು ಆಶೋಚಿಸಿ, ಏಳು ತಾರೆ ಗಳನ್ನು ವಂದನೆಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದ. ಅವು ಬಂದು ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತವು.

ಆ ಏಳು ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿರಲು ಸೇವೀಷ್ಯಮಾನವಾಗಿ ಬೆಳಕುಂಟಾಯಿತು. ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಜನ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಅಕಾಶದ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಆ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಂಡು ಆನರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ, ಇದು ಯಾವುದೋ ಪ್ರಕಾಶದ ಸಂಕೇತವೆಂಬುದನ್ನು ಭಯಗೊಂಡರು.

ಏಳು ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಏಕ ಕಂಠದಿಂದ "ಎನಸ್ಸೇ ಮಹಾಪ್ರಭೂ" ಎಂದು ಕೇಳಿದವು.

"ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಸುಖ ಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿರುವೆನು. ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೆ

ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬಿರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದ ರಿಂದ ನೀವು ಹೋಗಿ ನಾನು ಕೊಡುವ ವಸ್ತು ಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಬರಬೇಕು" ಎಂದ ದೇವೇಂದ್ರ.

"ಆಗಲೇ ಮಹಾಪ್ರಭೂ" ಎಂದವು ನೃಮಮಥನ ಕಂಠದಿಂದ ಆ ಏಳು ನಕ್ಷತ್ರ ಗಳು. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆಕಾಶದಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಭೂಲೋಕದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ದಲ್ಲಿ ಅಮರಗಾನವಾದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದವು ತಾರೆಗಳು. ನೊಂದ ಲನೇ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ದೇವೇಂದ್ರ ಎಂದು ಅಂದ ವಾದ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, 'ಇದೋ ಇದು ಹಾಸ್ಯರಸ. ಇದನ್ನು ಸೇವಿಸಿದವರಿಗೆ ಸಂತೋಷ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸಂತೋಷವೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಬಲ' ಎಂದ. ಎರಡನೇ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಎಂದು ಡಬ್ಬಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ಇದು ಸೌಶೀಲ್ಯ. ಇದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಜೀವ' ಎಂದ. ಮೂರನೇ ತಾರೆಗೊಂದು ಡಬ್ಬಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ಇದು ಆರೋಗ್ಯ. ಆರೋಗ್ಯವೇ ಮಹಾ ಭಾಗ್ಯ' ಎಂದ. ನಾಲ್ಕನೇ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೊಂದು ಡಬ್ಬಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ಇದು ಚಿರಂಜೀವಿತ್ವ. ಬದುಕಿ

ಸುಖವಾಗಿದ್ದರೇನೇ ಯಾವಜೀವಿಯಾದರೂ
ಘನಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬಲ್ಲೆಂದು' ಎಂದು. ಇದನ್ನೇ
ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟು 'ಇದು
ಕೀರ್ತಿ'. ಮಾನವನಿಗೆ ಹೆಸರು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ
ತರುತ್ತದೆ' ಎಂದು. ಆರನೇದಕ್ಕೆ ಹಸ್ತಿ
ಕೊಟ್ಟು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ: 'ಇದು. ಅನಂದ.
ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಹಿಮೆಗಳೂ ಸಕಲ ತಾಪತ್ರಯ
ಪಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.' ಎಳನೇ ತಾರಿಗೆ 'ಇದು
ಇಶ್ವರ್ಯ. ಜೀವನ ಪಾಗಿಸಲು ಅಗತವಾದ
ಸಾಧನ' ಎಂದು ಒಂದು ಹಸ್ತಿ ಕೆಗೆಕೊಟ್ಟ.

ಎಳು ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಇಳಿದು
ಹದ್ದಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮಾರಲು
ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿವವು. ನಾಲ್ಕನೇ ನಕ್ಷತ್ರ ಬೀದಿ
ಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ 'ದೀರ್ಘಜೀವನ
ಬೇಕೇ? ದೀರ್ಘಾಯಸ್ಸು ಬೇಕೇ?' ಎಂದು
ಕೂಗಲು, 'ನಮಗೆ ಬೇಕು. ನಮಗೆ ಬೇಕು'
ಎಂದು ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು ಜನ.

"ನನ್ನ ಸಹೋದರಿಯರು ಪಿಕ್ರಯಿಸಿದ
ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದಾ ನೀವು?
ಹಿರಿಯಕ್ಕ ಹಾಸ್ಯರಸವನ್ನೂ, ಎರಡನೆಯವಳು
ಪೌರೀಲ್ಪವನ್ನೂ, ಇತರರು ಆರೋಗ್ಯ, ಕೀರ್ತಿ,

ಅನಂದ ಏನಯ್ಯವನ್ನೂ, ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.
ಅವುಗಳನ್ನು ನೀವು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೇ?
ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವರಿಲ್ಲಾ ಇದ್ದನೆಂದು
ತಲೆ ಆಡಿಸಿದರು.

ಅವುಗಳಲ್ಲದೆ ಈ ಹದ್ದಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತು
ನಿಮಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲ
ಇದ್ದರೇನೇ ಈ ದೀರ್ಘಜೀವನ ಸೇವಿಸಿದರೆ
ಸಾಧಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೋಗಿ, ನಡೆಯಿರಿ
ಇಂದು' ಎಂದು ಹದ್ದಿಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು
ಹಾಕಿದಳು ನಾಲ್ಕನೇ ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಾವರಿ
ಗಾಗಿ ಕೆಯಿಲ್ಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ವಸ್ತುವನ್ನು
ಮತ್ತೆ ಹದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದು ಜೀವರವೆನಿ
ಸಿತು ಆ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ --ಆಕೆಗೆ ಒಂದು ಗಿಡದ
ರೆಂಬೆಯನ್ನೇಲೆ ಒಂದು ಗಿಳಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ
ನಾಲ್ಕನೇ ತಾರೆ ನಸುನಗುತ್ತಾ ಅವರ ಬಳಿ
ಹೋಗಿ ಅವರ ಕೊಕ್ಕಿನಹತ್ತಿರ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಉಳಿದುಕೊಂಡಿ" ವಸ್ತುವನ್ನು ಇಟ್ಟಳು. ಗಿಳಿ
ಅದನ್ನು ತಿಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅಷ್ಟ ಸಲ್ಲವಸ್ತು
ವಸ್ತು ಸೇವಿಸಿದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆ ಗಿಳಿ 300 ವರ್ಷ
ಜೀವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ
ಗಿಳಿಗಳು ಬಹಳ ಕಾಲ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವವು.

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವರು

ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಆ ವ್ರಾತ ಸಮೇಶ್ವರನು. ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಘನಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವ ಬಿಕ್ಕಿತ್ತೆ ಗೂ ಗುಣವೊಂದಿಲ್ಲ, ದೀರ್ಘಕಾಲದ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು ಆತನು ತನ್ನ ಆಮೋಘವಾದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಗುಣಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವತ್ತೂ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಜಾಕೋಪಿಯ ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿ ವಿನಯೋಗಿಸಿದ ರಾಜರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಮೊದಲನೆಯವನು.

ಆತನ ಕೀರ್ತಿ ದೇಶದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿ, ಏಂಥಾಂತರಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಪವಿತ್ರ. ಆ ಕಾಲದ ವೈದ್ಯ, ವೇದಾಂತ, ವಿಗೋಳ ರಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಪ್ರತಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇಂತಹ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮಾನವ ಮಾತ್ರನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ಅನುಮಾನ ಇತರ ರಾಜರಿಗೂ, ಪಂಡಿತರಿಗೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ರಾಜನು ತಿಳಿಗೆಡೆ ಎಂತಲೂ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ

ಸ್ವತಃ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಸಾರಿ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನ ಸಭೆಗೆ ಬಂದರು.

ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಉಚಿತ ರೀತಿಯಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿದ. ಒಂದು ದಿನ ದರ್ಬಾರು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ.

ಆಯಾ ದೇಶದ ರಾಜರೂ, ಪಂಡಿತರೂ ಉಚಿತಾಸನಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿದರು. ಉಚಿತಾಸನದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನನ್ನು ಅಗ್ನಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದರು. ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತು ಸಹನೆಗಳಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ತಕ್ಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದನು. ಸಭೆ ನಿಶಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದೆದ್ದು ಎಲ್ಲರ ಕಡೆ ನಮನಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿದ.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಸು ಸಮಗಲಭೆ ಆಯಿತು, 'ನೀನೋ' 'ನಾನೋ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಾರುದ್ದ ಗಡ್ಡದ ಪಂಡಿತನೂ, ಭಾರಿ ಮೀಸೆಯ ಒಬ್ಬ ರಾಜನೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು

ಕೊಂಡರು. ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಅವರಕಡೆ ಪ್ರತ್ಯಾರ್ಥಕವಾಗಿ ನೋಡಿದ.

"ಯಾವ ಜೀವಿಯನ್ನಾದರೂ ಕೊಂದು ಬದುಕಿಸುವಿರಾ? ಎಂದು ಆ ಪಂಡಿತನೂ, ಆ ರಾಜನೂ ಕೇಳಿದರು.

"ಹಿ" ಎಂದು ತಡವರಿಸದೆ ಹೇಳಿದ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲ. ತರುವಾಯ ಆ ಇಬ್ಬರಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. "ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಸಾಧನವಾಗುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ರಾಜ ಮತ್ತು ಪಂಡಿತ ಒಬ್ಬರಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಸಭೆಯಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ, ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲಾರದೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲ ನಮನಕ್ಕೆ. "ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಜೀವನೆಂಬವನ್ನು ಹಿಂಪಡೆಯುವೇ?" ಎಂದು ಸಭಾಸದರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಸಭೆ ಏಕಕಂಠದಿಂದ "ಅಹುದು, ನಿಜ," ಎಂದಿತು. ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. "ಪ್ರಭೂ, ಏನವನೇ" ಎಂದು ಸೇವಕನು ಮುಂದೆ ಬಂದ.

"ನಮ್ಮ ತೋಟದಲ್ಲಿರುವ ಹುಂಜಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲ.

ಐದು ನಿಮಿಷ ಐದು ಯುಗಗಳಂತೆ ತೋರಿತು ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ರಾಜರು ಮತ್ತು ಪಂಡಿತರಿಗೆ. "ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಇವನ

ಬಂಡವಾಳ ಮೊರೆಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದೊಬ್ಬ ರಾಜ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. "ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿಕೆ ತಿಳಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ" ಎಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ಪಕ್ಕದ ಪಂಡಿತನೊಂದಿಗೆ.

ಹುಂಜವೊಂದಿಗೆ ಸೇವಕನು ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಸರ್ವಜ್ಞಪಾಲನು ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ಹುಂಜದ ತಲೆಯನ್ನು ಸರಸರನೆ ಕತ್ತರಿಸಿದ. ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹುಂಜದ ರುಂಡವನ್ನೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮುಂಡವನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಸಭೆಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ "ಹುಂಜ ಮರಣ ಹೊಂದಿತ್ತಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ. "ಹೌದು ಸತ್ತಂತೆಯೇ" ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ.

ಕಾಣಾಳೆ ಸ್ವಕಾರ ಸ್ವೇತಕನು ಹುಂಜದ
ಮಂಡ ಮುಂಡಗಳನ್ನು ಸಭೆಗೆದುರಾಗಿ ಆಕಡೆ
ಈಕಡೆ ಬಿಟ್ಟು. ಸರ್ವಜ್ಞನು ಬಿಟ್ಟು
ಆ ಹುಂಜದ ಮುಂಡವನ್ನು ಕೂಡತು "ನೀನು
ಯೋಗಿ ನೀನು ತಪಸ್ವಿಯನ್ನು ಸೋದಲಿಸಂತೆ ತಗ
ಲಿಸಿಕೋ" ಎಂದ.

ಎನಿದು ಅಶ್ವರ್ಯ! ಆ ಹುಂಜದ
ಮುಂಡವು ಆ ತಪಸ್ವಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡ
ವಾಗಿ ಸವೆಯುತ್ತಾ ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಕತ್ತನ್ನು
ಬಾಗಿಲಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ಮಂಡ ಮುಂಡದೊಂ
ದಿಗೆ ಸ್ವತಃ ಮರಣವು ಸ್ವತಃ ಆ ಹುಂಜ
ನಿಂತು ಕೆತ್ತಿ ಬಿಡಿದು ಬಿಡಿದು. "ಕೂ ಕೂ
ಕೋ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ದಬಾಳಿಸಿದ
ಹೊರಗೆ ಓಡಿತ್ತು.

ಭಯಾಸ್ತಮ್ಯಗಳಿಂದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ

ರಾಜರು ಮತ್ತು ವಂದಿತರು ಬೆಕ್ಕಸಚಿರ
ಗಾದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬರೊಬ್ಬರಿಂದ ಎಷ್ಟು
ನಿಂತು ತಪಸ್ವಿ, ಸರ್ವಜ್ಞನು ಅದ್ಭುತ
ರಕ್ತಿಗೆ, ಮತ್ತು ಬಿಡಿದು ಬಿಡಿದು ಜಯಕಾರಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದರು.

"ಏತಪ ಅದ್ಭುತ ರಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ
ಪಡೆದಿರಿ ಮಹಾಸ್ವಭೂ" ಎಂದು ವಿಸ್ಮಿತ
ರಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

"ಅಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕುತೂಹಲವೆದೆಯೇ?"
ಎಂದ ಸರ್ವಜ್ಞನು.

"ಅಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ.
ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವೆವು ಎಂದರು
ಕೆಲವರು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಕೇಳಿ" ಎಂದು ಹೀಗೆ
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಸರ್ವಜ್ಞನು.

"ನನಗೆ ಬೆಕ್ಕವಿನಿಧ ಅದ್ಭುತವಾದ
ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅಪಾರ
ವಾದ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಬೇಕೆಂದೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ
ಅಕಾಂಕ್ಷೆಯಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಬಹುಸಮ
ರ್ಥವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ
ಅನೇಕರು ಕಾಣಿಸುವ ಪ್ರತಿಕಾರ್ಯವನ್ನೂ
ಸುಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು
ಎಂದು ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವುದೆಂದು ವಿಜ್ಞ
ಪ್ತವನ್ನು ನನ್ನೊಂಟಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಆ ಗ್ರಂಥವು
ಮುಖ್ಯವೆಂದೂ ಜಾಲ ಪರ್ವತಗಳ ಗುಹೆ
ಯೊಂದರಲ್ಲಿರುವುದೆಂದೂ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಅನೇಕ ಕಷ್ಟವಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದ
ಎಂದು ಹೀಗೆ ಆ ಗುಹೆಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡೆ.
ಗಾಳಿ ಬೆಳಕುಗಳಿಲ್ಲದ ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂರ ನಾಲ್ಕು
ಯಾವು, ಹಠಾತ್ತನೆ ಭಾರಿ ಬೆಳಕೊಂದು
ಕಾಣಿಸಿತು. ನನ್ನ ರಕ್ತಮುಖ ತಿರುಗಿತೆಂತೂ.
ಅಲ್ಲಿ ಫಲಿತಂತೆಂತೂ ನನಗಿಷ್ಟೇ ಉತ್ತಮ
ವಾಯಾಯಿತು. ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಆ ಬೆಳಕನ್ನು
ಪೂಜಿಸಿದೆ.

ಆ ಬೆಳಕು ಚಿಕ್ಕ ಕಪಟ ಗಾಜಿನ ಮುಂಗು
ಯಿಂದ ಎದುರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ನನಗೆ
ತೋರಿತು. ಅದರ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ
ನೋಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆ ಗಾಜಿನ ಮುಂಗು
ಗೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಎಂಥ ಮೊದಲ ಗ್ರಂಥ
ವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ಅತುರದಿಂದ ಆ ಕೃಷ್ಣಗೆಯ
ಮೇಲೆ ಕೈವಾಸಿದೆ.

ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ತುಸುಮೂರದಲ್ಲಿ ಏಕ
ತಾಕಾರವೊಂದು ಕದಲಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ.
ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಏಕತನಾದ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ
ಸಿತು. "ಏವಾ, ಯಾವ ನಿನ್ನಿ" ಹೊರಡು
ಇಲ್ಲವೆಂದು ಎಂಥ ಭೇದರವು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮ
ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ನಾನು ಭಯವನ್ನು ಸುಂಗೆ
ಕೊಂಡು "ಈ ಗಾಜಿನ ಮುಂಗೆಯಲ್ಲಿರುವ
ಆ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಹೊರಗೆ
ಮೋಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದೆ.

"ಹಾಗೋ, ಅದ್ದಾ ಹದ್ದಾ" ಎಂದೆ

ಭಯಂಕರವಾದ ಗಜಸಂಯೋಗಿಗೆ ಸಿಡಿಲು
ಗುಡುಗುಗಳ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿ ಭೋಷಿಸಿತ್ತು
ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಭಯದಿಂದ ನಾನು ಸಮಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಮುನ್ನ
ರಕ್ತಗಂಧ ಕಾಡಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ
ಎಷ್ಟು ನಡುವೆ ಮತ್ತೆ ಆಮೆಕೊಂಡ ಮಂತ್ರ
ವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಿದೆ.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಹೋ
ಯಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಉತ್ಸಾಹ
ದಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತವಾಗಿ ಆ ಮುಂಗೆಯ
ಗಾಜನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಂಡು ಗುಡಿದೆ. ಅದು
ಚೂರುಚೂರಾಯಿತು. ಆ ಮುಂಗೆಯನ್ನು
ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೃದಯಕ್ಕೆ
ಅಸ್ಥಿಕೊಂಡು ಗುಹೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಎಂದೆ.

ಆ ಏಕತಾಕಾರವನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾರಿಸುತ್ತಾ

ಸುಖವಾಗಿ ಶಾಸನ ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. " ನೀನು ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ನಿನಗೆ ಹಗಲು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೂ, ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಯೂ ಇಲ್ಲವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು. ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿರು" ಎಂದಿತು.

ಅದೇ ರೀತಿ ಆಯಿತು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಆ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪಠಿಸಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅದರಿಂದ ಪಡೆದೆ. ಅದರಿಂದ ನಾನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತೆತ್ತ ಮೂಲ್ಯ ಅಪಾರ. ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ, ಮನಶ್ಚಾಂತಿ ನಾಂವಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಸಹ ನನಗೆ ನರಕ ಸಮಾನವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಆ ಅದ್ಭುತ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಓದಿದೆಯೇ ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕಾಯಿತು.

ಅದೂ ನನಗೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಆ ಭೂತಾತ್ಮವು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಮೂ ದಾರಿ ಕಾಣದಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೇಳಿದೆ " ನನ್ನ ಗ್ರಂಥ ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಬಿಡು. ಇನ್ನೂ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಈ ರೀತಿ ತೊಂದರೆ ಮಾಡು

ಸುವೆ? ಎಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ವಿಶ್ವತಾಕಾಶ ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಕಾರವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ "ಆ ಗ್ರಂಥ ಓದಿ ನೀನು ಅನೇಕ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ನಿನ್ನಿಂಥ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೇಡುಂಟಾಗಬಹುದು" ಎಂದಿತು.

" ಪರರ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುವೆನು. ಪ್ರಮಾಣ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಂಬು" ಎಂದೆ.

" ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ಆ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಂಡಷ್ಟು ದಿನ ನಿನ್ನ ತಂಟೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಆ ಭಯಂಕರ ಭೂತವು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಇದು ನನ್ನ ಕಥೆ" ಎಂದು ಮುಗಿಸಿದೆ.

ಗುಸಗುಸ ಮಾತುಗಳಿಂದ ದರ್ಬಾರಿಲ್ಲ ಆನಂದಿಸಿತು. ' ಪರರ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಕೋರಿ ಏಕೆ ಕಷ್ಟ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ನಮಗೆ ಈ ಗ್ರಂಥ ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಪಂಡಿತರು. ' ಪರರ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಲು, ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹದ್ದುಬುಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಡಲು ಉಪಯೋಗವಾಗದ ಈ ಗ್ರಂಥ ನಮಗೇಕೆ' ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ರಾಜರು.

ನಗೆಯನಿ

ಗಿರಾಕಿ - ಎನಿ ದಯಾ ಮಾಡು ಬಿ ಸಿ ಬಿ ಸಿ
ಯಾಗಿ?

ಮೋದಲಾ ಮಾಡು ಬಿ ಸಿ ಬಿ ಸಿ ಕಂಡ ಇದೆ.

—ಎಮ್. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ಗುರು - ಶೋ ಕಿತ್ತು, ಸಿತ್ತವು ತನ್ನದ
ಪ್ರಾರ್ಥನ ಮಾಡುತ್ತಿರುನಯ್ಯನೋ?

ಕಿತ್ತು - ಹಿ, ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಸಾರ್.

ಗುರು - ಎಸೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುವೆ?

ಕಿತ್ತು - ಕೆಚ್ಚು ಕೆಡ್ಡು ಗಿ ತಿಂದಿ

ಕೊಡಮ್ಮಾ ಎಂದು ಅಮ್ಮನನ್ನು
ದಿನವೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

—ಎಂ. ಆರ್. ವಿಶ್ವನಾಥರೆಡ್ಡಿ.

ಜೆಸಗೆಯನ - ಇದು ನೀಸದ ಮಡ್ಡು
ಸಾಮಿ; ನಡೆಯೋಕಿಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಕೊಡಿ.

ಗಿರಾಕಿ - ನಡೀದೋ ಹೋದ್ದೆ ಏನಾಯ್ತು?

ಜೆಸಗೆಯನ - ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊ.

—ಮಧ್ವೇಶರಾವ್.

ತಂದೆ ಯಾಕೆ ಮಗೂ ಈಶ್ವರಿ ಅಳುತ್ತೀ?

ಮಗ - ನಾನು ಅಳೋ ರೀತಿಯೇ ಇದು.

ನೀನು ಬೇಕಾದರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿ ಅಳು.

—ಎಸ್. ಆರ್. ಹಿರೇಕರೂರ

ರಾಯರು - ನಯಾ ಶೆಟ್ಟಿ, ನೀನು ನನ್ನ
ಕೊ... ಸಕ್ಕರೆಮಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಯ ಕಲ್ಲು.

ಶೆಟ್ಟಿ - ಹೌದು ರಾಯರೇ, ನೀವು ಅವತ್ತು

ಕಲ್ಲು ಸಕ್ಕರೆ ಬಿಡುಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ.

ಭೂಗೋಳದ ಒಗಟುಗಳು

1. ಅರೇಬಿಯಾದಲ್ಲಿ ವಾಸ

ಅಂಗ್ಲ ರಾಜಗೆ ದಾಸ

ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ನಿತ್ಯ

ಒದಗಿಸುತಿಹದು ಭತ್ಯ.

2. ಮಂಚೂರಿಯಾಕ್ಕೆ ನೇತಾಡು

ನೀನು ಈಗ ಸುಡುಗಾಡು.

3. ಸ್ವಾಲಿನ್ ಸಾಯಿ ಎಂದ

ಟ್ರಿಮನ್ ಬದುಕು ಎಂದ.

ಡಿ ಎಸ್. ರಾಜಣ್ಣ

ಚುಟುಕು

ಹೊಟ್ಟೆ ಡುಬ್ಬ

ಹಿಡಿದು ಹಬ್ಬ

ತಟ್ಟುಕುಣಿದು - ಹಂಪನು.

ಜನರು ನೋಡಿ

ಬಂದ ರೋಡಿ

ರೊಕ್ಕ ಬತ್ತು - ಟಂಟಣ.

—ಕೆ. ಜಲೀಲ್ ಸಾಹೇಬ್.

ಎಳೆಯ ಹುಡುಗ ರಂಗ

ಮಾಡಿ ದುರುಳ ಸಂಘ

ತಂದುಕೊಂಡನಂದು ತನ್ನ

ಜೀವನಕ್ಕೆ ಭಂಗ.

—ಟಿ. ಸುಮಿತ್ರಾ, ಆರ್. ಪೈ.

‘ಉಂಟು’ ಎಂಬುದು ‘ಉಂಟು’

‘ಉಂಟು’ ‘ಉಂಟು’

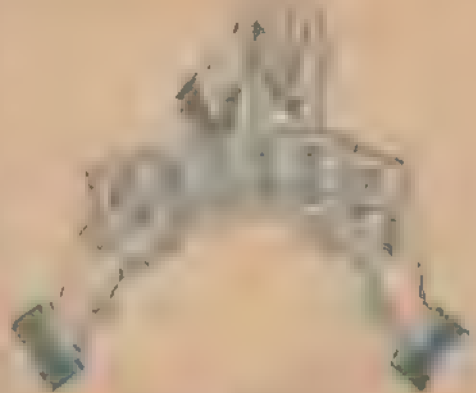
: ೧೭೫೦ - ೧೭೫೫

ಇಂದ್ರಜಾಲ

ಇಸ್ವೀಟು ಎಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಗಮ್ಮತ್ತು

ಇಸ್ವೀಟು ಪಾಕವಿಧಾನ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಯಾವ ವಿಧವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅವನ್ನು ನೋಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ತೋರಿಸುವ ಗಮ್ಮತ್ತು ಪಾಪವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಂದ್ರಜಾಲ ಕೂಡುವುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಹೇಳುವ ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾನುಷರು ಚಿಕ್ಕನುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಗಳ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಇಸ್ವೀಟು ಎಲೆಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಗುಲಾಬಿಯೂ ಚಿತ್ರ ಇರುವ ಇಸ್ವೀಟು ಪಾಕ ಇರುವುದು ಭಾವಿಸುವ. ಹೂವಿನ ಕಾಂಡ ಕೆಳಗಡೆ ಬರುವಂತೆ ಆ ಪಾಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಪಾಕಿನ ಎಲೆಗಳ ಮುಂಭಾಗ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು. ನಿಮಗೆಬೇಕಾದ ಎಲೆಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಲ್ಲಿರುವ ತಾನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಎಲೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಎಳೆಯುವನು ಇಂದ್ರ

ಜಾಲಕನಿಗೆ ಅದು ಯಾವ ಎಲೆಯೋ ಈಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರೇಕ್ಷಕನು ಮತ್ತೆ ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ಇಂದ್ರಜಾಲಕನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಪಾಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದು. ಈತನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲೆ

ಗಳನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ತಲೆಕೆಳಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ಈಗ ಆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕನು ತಾನು ಆರಿಸಿದ ಎಲೆಯನ್ನು ಪಾಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವಾಗ ಆ ಎಲೆಯ ಹಿಂದಿನಭಾಗ

ಹಿಂದಿನ ಭಾಗ

శ్రీ కలాకుమార

[illegible]

ಕಲ್ಪ ಕೃಷ್ಣಾಸ್ತು ಬುದಿತ್ವ ತಾಜಿಯಾ ವಾಚನಿಕಯಾಗಾತ್ ಬಂಧವ್ಯ. ಅನೇಕ ಕೈ ಕಾಲು
ಗಣನೆ ಇತ್ತು ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಕೂಡಬಾರಿತು. ದುರನ್ವೃಷ್ಟಿ
ಮಾತು ಬಂದ ದಿನ ತನಕು ಮೆದ್ದು ಲಿಂಡ ಬಿಟ್ಟ. ಕಲ್ಪ ಮುನಿಯಕೆ ಬಂದಳು. ಮುನಿ ಕೂಡಗಿ
ಮುಂಗಿ ತಂಬಾ ಜೊಸರವಾಯಿತು. ಮುನಿಯ ಮುನಿಪಿಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ರೋಗಿ ಹೀಗಿರುವನು
ಇವು ಮೂಗಿಗೆ ಕಳುಹುತು ಬೆಂಕಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವರು. ಹಾದಗಿಯವ ತಂದೆ, ಪಾದ್ರಿ ಧನಿಕನಲ್ಲವದ
ರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾರವ ತಾಜಿಯನ್ನು ಸಾಕಲು ರಸಮೆಕುಂಡವನು, ಅವನು ಈ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ
ಭಾರವೇ ಸರಿ ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಹುಡುಗಿಯರು ಸಂಜೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಮನೆಮಧ್ಯಸ್ಥಿ
ಗುಡುಗುರು ಮಾತು ನಡೆದಿವೆ. ತಾಜಿಯ ಮಾತನಾಡುವ ಮಾನಯ್ಯ ಮಾಲಿಗಿದ್ದಾರೆ.
ಹುಡುಗಿಯರ ಹತ್ತಿರವೂ ಜನರ ಮಾತಿಯ. ಈ ಹುಡುಗಿಯರ ಇಂಥ ನಡೆಗೆ ಅವರ ಕಂಡು
ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದೇ ಗೆರೆಯ ಚಿತ್ರ

ಕೆ. ಅರ್ಮಗಂ - ನಿರ್ದೇಶನ

ವಿಜಯ ಕವರ

ಮದುವೆಮಾಡಿನೋಡು

ಭೈರಪ್ಪನ್ ಪ್ರಸಾದ್ (ತಲ್ಲೂರು)
ನಿರ್ಮಾಪಕರು... ನಾಗೇಂದ್ರ... ಚಕ್ರವಾಣಿ

Chaudamama, March '52

Photo by Anant Desai

ಪ್ರಕೃತಿ

